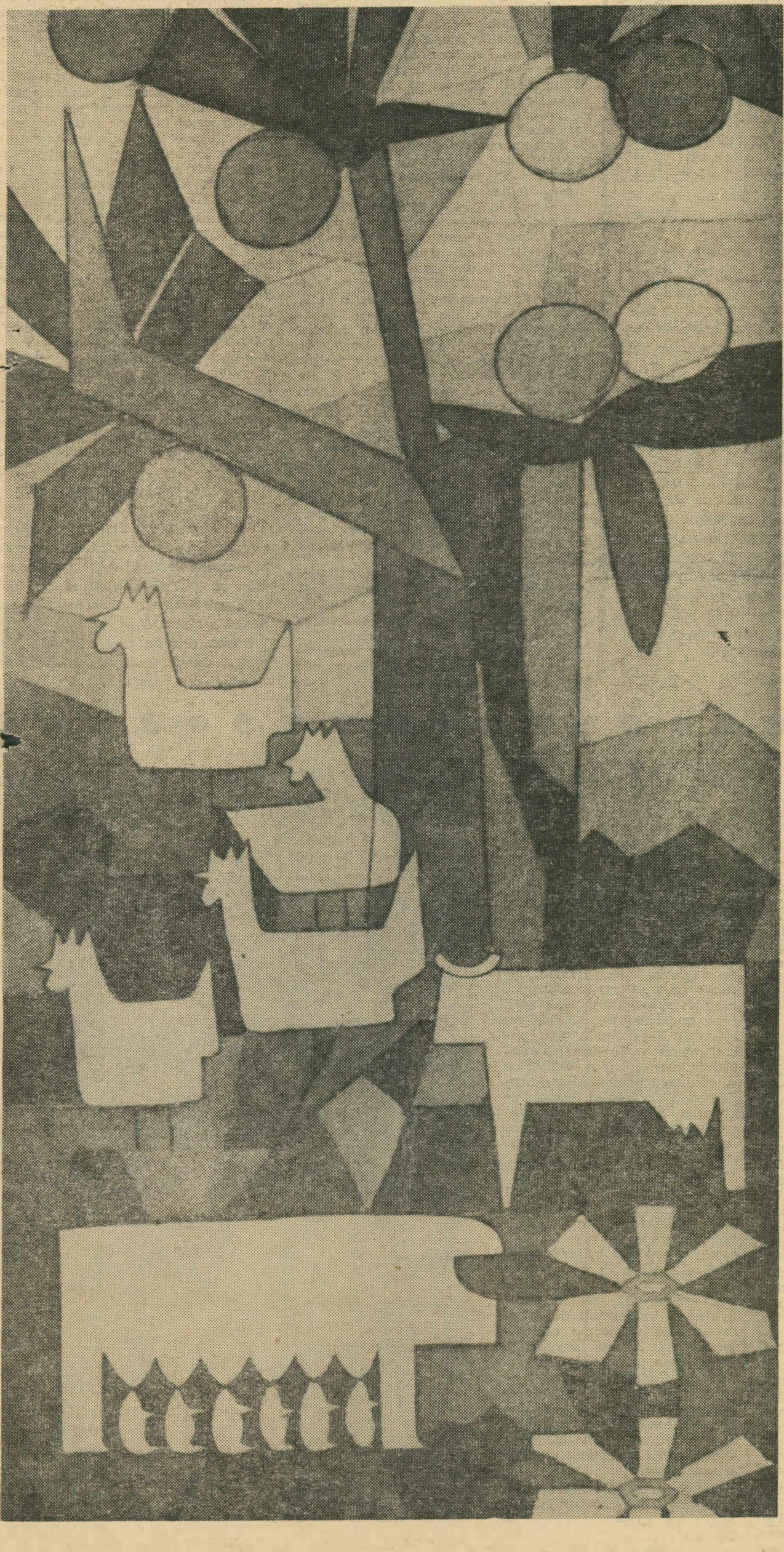
Viața Studențească

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMANIĂ

12 PAGINI • 0,50 lei • ANUL XII • Nr. 12 (221) • SÎMBĂTĂ 25.III.1967

Panou decorativ pentru o expoziție agro-horticolă — proiect de Ioana Alexandra DAVĂȚ, studentă la Institutul de arhitectură București.

(Numărul de față este ilustrat cu reproduceri după lucrările studenților de la Institutul de arhitectură „Ion Mincu" din București).

„Anii studenției reprezintă acel loc aproape unic în existența unui intelectual în care se definesc liniile de dezvoltare a personalității, se delimitează înclinațiile, se fixează apelul marilor teme. Studenția este un creuzet în care se contopesc la temperatura pasiunii și a entuziasmului cunoștințele noi cîștigate cu dorința de a marca un rezultat nou în știință și cultură". Sub semnul acestei incandescente și lucide pledoarii se înscrie microinterviul cu MIRCEA MALIȚA *(pagina a III-a)*

„APA RĂMÎNE O ANOMALIE A NATURII" – afirmă savantul de origine română Henri Coandă – nu însă cu neputință de ameliorat !, după cum ne demonstrează recenta sa invenție – un aparat pentru desalinizarea apei de mare. Interesul pe care l-a stîrnit acest aparat îl veți deduce din relatările pe care le inserăm în pagina a V-a, sub titlul „Ar putea oare apa să influențeze particularitățile fizice și morale ale oamenilor ?"

13 întrebări... cu ghinion pentru mulți dintre cei care au răspuns la ele! Cu acest subtitlu debutează ancheta noastră despre *„Orizontul cultural al studentului craiovean"* (paginile VI – VII).

***CARAGIALE ÎN ORAȘUL PRIMEI LUI TINEREȚI ȘI IBRĂILEANU VĂZUT DE EROINA SA, ADELA** — două subiecte asupra cărora încearcă să ne rețină atenția documentele inedite și mărturisirile pe care le publicăm în pagina a VIII-a*

„Dacă cineva se îndoiește, chiar o clipă și numai în gînd, că mîine după amiază se va mai putea auzi — pe stadioanele din București și Cluj — și altceva decît tradiționalul îndemn studențesc Haide „U"!, țîșnit din zeci de mii de piepturi, înseamnă că e de-a dreptul ageamiu în materie de fotbal" — ne încredințează categoric, în Cronica microbistului, **G. MITROI** (pagina a XII-a)

ACTUALITATEA în ASOCIAŢII

Se experimentează noi metode de control obştesc

Aşa cum s-a subliniat la Conferinţa a VI-a a U.A.S.R., una din sarcinile importante încredinţate asociaţiilor studenţeşti este aceea de a se preocupa de problemele social-gospodăreşti şi de asistenţă medico-sanitară, cu scopul de a ajuta conducerile institutelor în rezolvarea problemelor legate de asigurarea condiţiilor de muncă şi viaţă ale tineretului universitar. Aşadar, asociaţiile sînt chemate să-şi exercite cu mai multă răspundere unul din drepturile şi îndatoririle lor — controlul obştesc — factor de seamă în cunoaşterea nemijlocită a modului de gospodărire a căminelor, cantinelor şi unităţilor medico-sanitare şi, în strînsă colaborare cu conducerile institutelor, să înlăture operativ lipsurile sesizate de studenţi.

Pentru îmbunătăţirea activităţii comitetelor studenţeşti de cămin şi cantină, a organelor administrative şi medico-sanitare la toate nivelurile centrului universitar, la Ministerul Învăţămîntului a avut loc recent o consfătuire în vederea lansării experimentale a unor noi metode de rezolvare a sugestiilor şi sesizărilor studenţeşti. Au participat cadre din conducerea Ministerului Învăţămîntului şi a U.A.S.R., precum şi prorectori cu probleme educative din diferite institute din ţară chemate să experimenteze noul sistem de control.

În urma discuţiilor s-a hotărît ca toate condicile de sugestii şi reclamaţii din căminele şi cantinele studenţeşti să fie înlocuite prin cutii de sugestii şi sesizări sigilate, însoţite de un blocnotes. În afară de acestea, fiecare comitet studenţesc de cămin sau cantină şi fiecare consiliu A.S. ori U.A.S. — pe facultate, institut şi centru universitar — vor avea registre speciale, în care vor fi înscrise sugestiile şi sesizările colectivelor lor de control obştesc.

La nivelul fiecărei instituţii de învăţămînt superior se vor înfiinţa comisii formate din : prorectorul cu munca educativă, directorul administrativ, contabilul şef, şeful serviciului pentru probleme sociale studenţeşti, şeful serviciului tehnic şi şeful comisiei sociale a consiliului U.A.S. (A.S.) care, săptămînal, vor analiza sugestiile şi sesizările studenţilor, comunicînd în scris măsurile luate şi afişîndu-le la loc vizibil în cel mult cinci zile de la deschiderea cutiilor. La rîndul lor, sesizările colectivelor de control obştesc ale consiliului U.A.S. pe centru universitar vor fi rezolvate în cel mult zece zile.

De asemenea, s-au precizat din nou obligaţiile lucrătorilor din căminele şi cantinele studenţeşti, ale comisiilor pentru rezolvarea sugestiilor şi sesizărilor studenţilor, ale comitetelor studenţeşti de cămin sau cantină şi ale C.U.A.S. de la nivelul institutelor şi al centrului universitar, în vederea asigurării unui control mai riguros al funcţionării căminelor, cantinelor şi unităţilor medico-sanitare.

În şedinţă s-a subliniat că instrucţiunile vor trebui aplicate în institutele care le experimentează pînă cel tîrziu la 10 aprilie a.c., urmînd ca în viitorul an universitar să fie extinse în întregul nostru învăţămînt superior, cu îmbunătăţirile propuse pe parcurs de institutele experimentatoare. Prin aplicarea lor se va asigura o atmosferă mai plăcută în cămine şi cantine, se vor întări disciplina şi ordinea în aceste unităţi sociale studenţeşti, se va veghea cu mai multă răspundere la păstrarea şi folosirea bunurilor materiale puse la dispoziţia tineretului universitar.

D. H.

Primăvară la Cluj şi în inimile reporterilor

Reporterul a prins poftă de scris ! Programul celei de a doua ediţii a festivalului clujean „Primăvara studenţească" — revelator prin tot ceea ce anunţă — i-a risipit senzaţia obositoare de platitudine şi plictiseală pe care i-au lăsat-o unele dintre precedentele „treceri în revistă" ale centrelor universitare... În sfîrşit, o comisie culturală transformă palidele întreceri-bilanţ ale formaţiilor de institut (cu tracasările şi ambiţiile lor mărunte) şi imprimă manifestărilor un caracter elevat, le ridică la gradul de eveniment artistic al vieţii universitare.

La 1 aprilie (nu, nu-i nici o păcăleală !) va bate gongul inaugural al sărbătorii studenţimii din Cluj ; şi timp de 16 zile întreg oraşul îi va aparţine !

Spectacole, concerte, expoziţii, carnavaluri...

În sala mare a Casei Universitarilor, rectorul Conservatorului „Gheorghe Dima", prof. Liviu Comes, va deschide amplul program al manifestărilor de muzică cultă. După un concert al invitaţilor de onoare — corul „Madrigal" şi orchestra „Cameratta" de la Conservatorul din Bucureşti — studenţii Conservatorului „Gheorghe Dima" vor susţine un număr de 5 concerte cuprinzînd muzică vocală, instrumentală, de cameră şi vocal-simfonică. Să amintim Seara de muzică şi poezie Brahms, *cu ciclul integral de lieduri „Romanţe pentru frumoasa Magellone" pe versuri de Ludwig Tiek, sau oratoriul* „Das Alexander-Fest" *de G. Fr. Haendel. Spre a fi edificaţi.*

Concomitent, în incinta sălii de expoziţie a Fondului plastic, rectorul Institutului „Ion Andreescu", prof. Daniel Popescu, va întîmpina cu un cuvînt de salut expoziţia lucrărilor de pictură, sculptură, grafică, textile, ceramică selecţionate din concursul de creaţie cu premii organizat de centrul universitar Cluj.

Pe scena casei de cultură, publicul va putea aplauda zilnic reprezentanţii artei studenţeşti... Spectacolele de teatru ale ansamblurilor dramatice ale casei de cultură, Universităţii „Babeş-Bolyai", Institutului medico-farmaceutic, Institutului agronomic şi Conservatorului (formată din studenţi români şi maghiari), evoluţia ansamblurilor folclorice şi de estradă centrale şi din institute, un spectacol susţinut de grupuri de recitatori şi formaţii corale etc.

O seară de muzică uşoară a formaţiilor Institutului politehnic, Conservatorului şi Palatului Culturii va „lansa" într-un concert aparte lucrările originale scrise de studenţi şi triate de juriu, în concursul de creaţie „1967".

Nu vor lipsi nici „veteranii" : absolvenţi, foşti membri ai colectivelor artistice studenţeşti, şi-au anunţat participarea — pregătind două spectacole retrospective : unul muzical-coregrafic şi altul teatral.

Festivitatea de decernare a premiilor (se vor înmîna şi diplome de onoare celor mai vechi şi valoroşi animatori ai mişcării artistice clujene) şi spectacolul de gală care va încheia festivalul vor fi transmise de studioul de radio Cluj (studiou care va acorda şi el nişte premii de interpretare).

Am spus va încheia ? Nu e bine. Finalul va fi după marele (fiindcă au mai fost şi alte două mai „mici") carnaval al primăverii din Piaţa Păcii. După o noapte de petrecere alături de formaţiile artistice ale studenţilor şi ale tinerilor din Cluj, după ce te-ai ospătat la „Hanul Ancuţei" ori ai ciocnit la „Hanul pescarilor", după ce ai văzut carul alegoric şi parada măştilor, după ce ai dansat o noapte întreagă...

Dar să ne întoarcem la început de aprilie, la Cluj — să ne luăm insigna specială de participant şi să trăim alături de gazde „Primăvara studenţească"...

Roxana COSTACHE

P.S. Formaţia folclorică a Bucureştiului, cea de muzică uşoară a Timişoarei, colectivul de teatru al ieşenilor şi I.A.T.C.-ul n-au onorat invitaţia adresată de către comisia culturală a U.A.S. Cluj.

Păcat. Era un gest colegial, frumos. Şi totodată un prilej de întîlnire artistică a studenţilor.

În culisele unei viitoare premiere

Un eveniment artistic în perspectivă imediată, trecerea în revistă a formaţiilor artistice studenţeşti, ne-a îndemnat să adresăm cîteva întrebări conducătorului uneia dintre cele mai apreciate formaţii de teatru studenţesc, aceea a Institutului de arhitectură din Bucureşti. Petre Pufan lucra tocmai la schiţele de decor pentru noul spectacol pe care-l regizează.

— Pregătiţi o piesă nouă ?

— Da, deşi e impropriu spus „o piesă". Aceasta pentru că reprezentaţia noastră va fi de fapt un potpuriu „sui generis", compus din cele mai reprezentative scene ale unor piese din repertoriul naţional.

— Bineînţeles, avînd la bază o idee comună...

— Normal. Ansamblul scenelor folosite va sugera evoluţia concepţiei despre viaţă şi despre atitudinea faţă de oameni în conştiinţa unor eroi dintr-o largă galerie tipologică a literaturii noastre, începînd cu legendarul Manole şi sfîrşind cu omul modern. De altfel, momentele istorice alese nu vor fi îmbinate în ordine cronologică, fapt care îi va antrena practic pe spectatori în înţelegerea activă a simbolisticii folosite.

— Distanţele dintre epoci şi specificul acestora nu vă creează greutăţi în legătură cu decorul şi costumaţia ?

— Deloc. Poate ţineţi minte că am jucat „Nu sînt turnul Eiffel" avînd ca decor numai două scaune. Şi de data aceasta, cînd am imaginat decorul nu am căutat să realizez neapărat o legătură organică a acestuia cu piesa sau cu fragmentele din care e compusă, ci doar o delimitare spaţială pe scenă, prin crearea unor elemente simple de spaţialitate pentru localizare scenică. Simplitatea decorului conjugată cu cea a costumaţiei vine, paradoxal, să sublinieze diferenţa în timp dintre scenele care compun spectacolul şi constituie ea însăşi un simbol.

— Deci, din nou originali. În formaţie apar nume noi ?

— Da. Printre cei zece băieţi şi o fată care vor susţine reprezentaţia se numără însă în primul rînd cei cu care am repurtat succesele din ediţiile trecute ale festivalurilor artistice studenţeşti, adică Anca Ionescu, Arnold Krohmalnic, Paul Hartia, Bîrsan Cornel, Bucur Gheorghe. Continuitatea este, cred eu, ceea ce conferă în primul rînd omogenitate unei formaţii tinere, studenţeşti.

— Pentru că a venit vorba de formaţiile studenţeşti, crezi că ele se apropie mai mult de teatrul de amatori sau de cel profesionist ?

— Nu-mi place să fac această împărţire. Teatrul nu e de amatori sau de profesionişti, ci bun sau prost. Or teatrul studenţesc trebuie să fie prin definiţie un teatru bun, reprezentînd tot ce e mai nou, mai revoluţionar în artă, continuînd tradiţiile valoroase existente.

— Revenind la spectacolul vostru, cînd va vedea lumina rampei ?

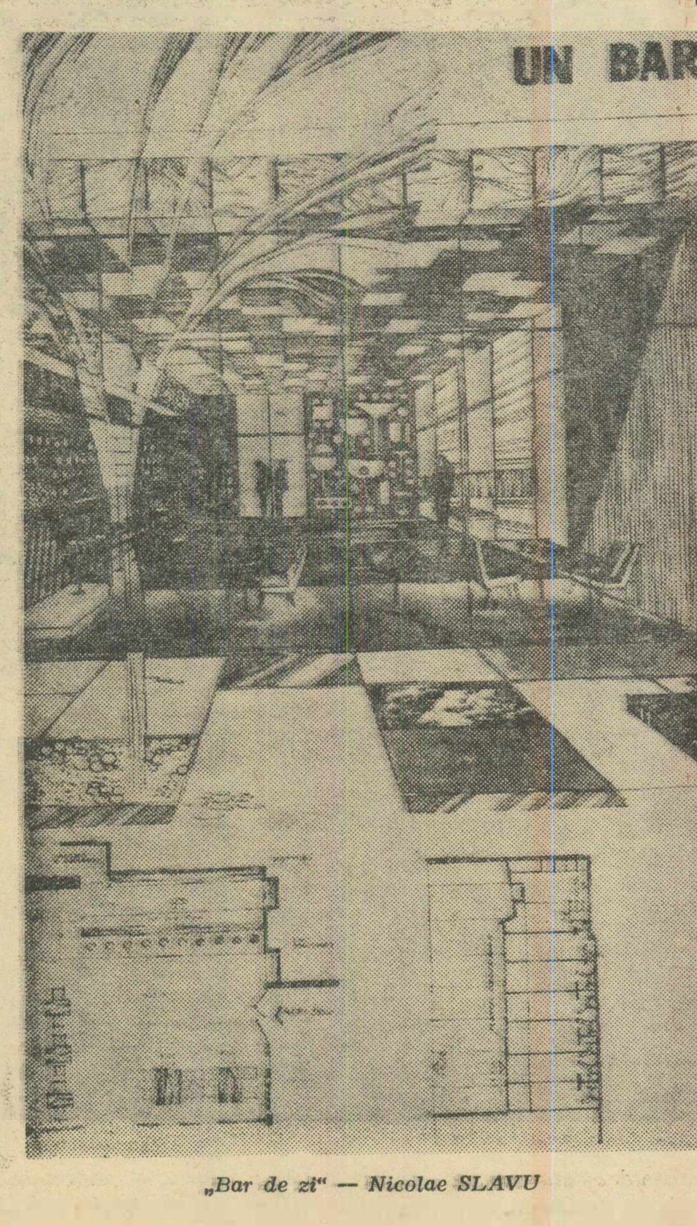
— Probabil la sfîrşitul lui martie. Pentru titlu încă nu m-am decis. Optez pentru „Cadenţe" sau „Timp şi oameni", care mi se par totuşi prea seci, prea generale. Repetiţiile au ajuns în faza finală. Din păcate avem unele greutăţi materiale. Nu avem posibilitatea să realizăm prin mijloace proprii jocul de lumini necesar anumitor scene, iar casa de cultură ne cere chirie pentru aşa ceva. Sperăm totuşi să ne descurcăm.

— Succes !

L-am părăsit pe neobositul „Pufi", cum l-au poreclit colegii, reflectînd la lipsa de interes, de sprijin material pe care o manifestă unii tovarăşi faţă de acest grup de tineri entuziaşti, promotori ai unui adevărat teatru studenţesc, încununaţi de altfel de succese cunoscute cititorilor noştri. A fost nevoie de intervenţia personală a preşedintelui C.U.A.S. Bucureşti — tovarăşul Nicolae Irimie — pentru ca arhitecţii să primească fondurile — de altfel foarte reduse — necesare achiziţionării de material pentru costume.

Iar la casa de cultură cheltuim banii cu „creaţii" lamentabile ca recentul „Florin şi Florica".

Ovidiu PAUN

„Bar de zi" — Nicolae SLAVU

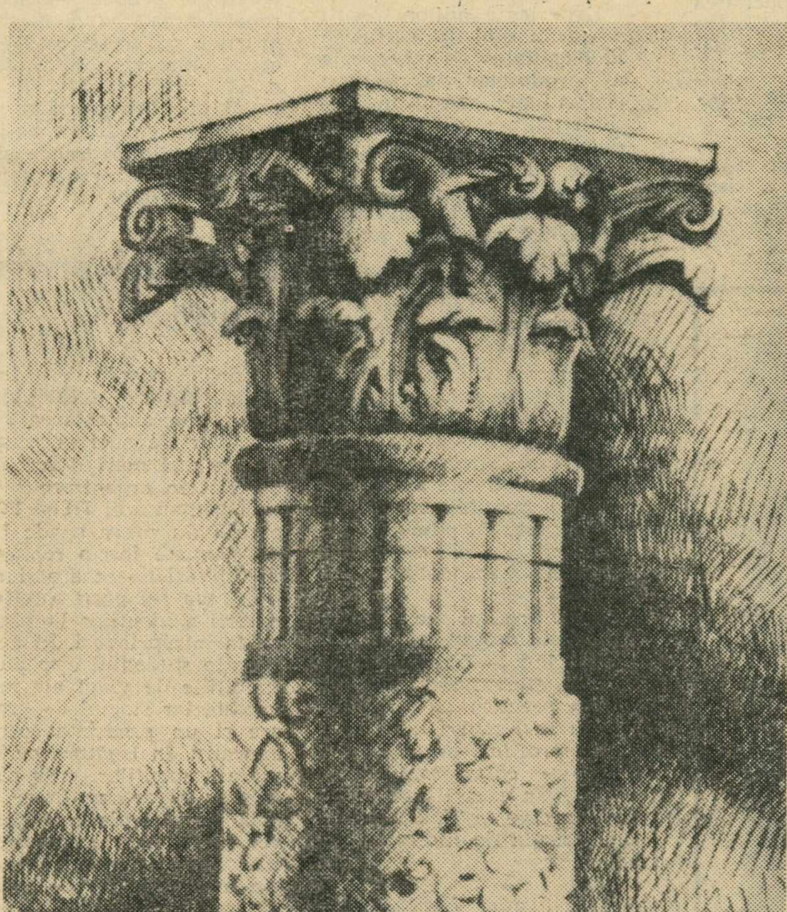
NASC ȘI ÎN MOLDOVA... MEDICI

EXAMENE ÎN AMFITEATRUL PATRIEI

În Iași circulă o legendă. O legendă contemporană de o neasemuită frumusețe, cu sensuri profunde, emoționante, despre lupta pentru cel mai de preț bun al omului: viața. Am auzit-o într-o noapte îmbibată cu mirosul iute al primăverii, care pătrundea, sprințară, prin geamul lăsat al compartimentului de tren...

...Se spune că într-o noapte, poate la fel ca și aceea a călătoriei mele, un copil a fost adus în stare disperată la una din clinicile orașului. Suferise un accident urmat de o hemoragie foarte puternică și întîmplarea făcuse ca tot personalul specializat, care ar fi trebuit să execute de urgență o intervenție chirurgicală, să fie ocupat cu altă operație. Singurii disponibili în gardă erau trei studenți interni... Se spune că operația au făcut-o ei. Se mai spune că în clinică nu mai era sînge din grupa bolnavului și că unul din cei trei, „donneur universal", și-a dăruit pe loc prețiosul medicament viu, de grupa „O". Și... se mai spune că, deși toate le-au reușit de minune, băieții au primit, dimineața, o săpuneală zdravănă, pentru prea multă îndrăzneală...

Am încercat să-i găsesc pe eroii legendei. Nu i-am găsit; nimeni nu-i cunoaște nici la institut și nici în vreo clinică a orașului. Și totuși legenda există. Există și circulă continuu, dovedind că undeva, la origine, se află un adevăr care conferă

Desen — Eduard SAGATELIAN

viitorilor medici, nu numai celor din orașul de pe Bahlui, o aureolă împodobită cu încrederea pe care pacientul o are tot mai mult în ei. În lipsa eroilor legendei, nu întîmplător mi-am propus să vi-i prezint pe cîțiva colegi de-ai lor, animați de același entuziasm, de aceeași dragoste și dăruire pentru meseria pe care și-au ales-o. Deci...

1. AVANTI, AMICII!

Curios, dar în cazul de față acesta nu e un îndemn, ci un salut. Un salut original al unui grup de studenți întîlniți pe coridoarele Institutului de medicină și farmacie din Iași, însoțit, după împrejurare și temperament, de o lovitură prietenească pe umăr sau de o fluturare grăbită de mînă. L-am adoptat capitol al reportajului nu atît pentru originalitate, cît pentru sensurile lui și, în același timp, pentru faptul că l-am auzit și la Spitalul de adulți nr. 2, rostit de aceiași studenți I.M.F.-iști.

La clinica de chirurgie, dorind cu orice preț să mă impresioneze, însoțitorii mi-au descris mai întîi ușa „rinichiului artificial". Printr-o ciudată transferare de termeni și în același timp prin lărgirea sferei noționale, „rinichi artificial" este numit aici întregul „apartament" de cîteva încăperi, unde, într-una din ele, e instalată aparatura care poate înlocui temporar funcțiile renale. Aici, pe cîntarul-pat se afla un om. Sîngele îi circula printr-o baie purificatoare, în tuburi transparente, de... celofan, înfășurate spiralat pe un rotor. Lîngă aparate supravegheau viața bolnavului chipuri vîrstnice și tinere. Printre aceștia din urmă i-am cunoscut pe dr. intern Florin Brătilă, proaspăt absolvent al I.M.F., Mioara Placsim, Roxandra Iliescu și Dan Antohi, toți studenți în anul VI al Facultății de medicină generală. Se putea vorbi cu glas tare; anesteziat general, bolnavul de pe cîntarul-pat nu ne auzea.

Așa am aflat că în cursul nopții Dan a operat „la mîna a doua" o hernie și patru apendicite (dintre care una acută) și că Florin, care se specializează în anestezie, a realizat impecabil două anestezii generale prin intubație, ultima fiind la o hernie inghinală strangulată.

— Ți-a plăcut medicina, cred, încă din copilărie, mi-am exteriorizat eu o certitudine, adresîndu-mă acestuia din urmă.

— Da de unde! — mi-a sosit, neașteptat, răspunsul. Voiam să mă fac pictor, inginer sau... muzician, și asta chiar pînă cu puțin înainte de a da admiterea la facultate. Abia pe parcurs mi-a intrat medicina în sînge, și mi-a intrat bine...

Într-adevăr, Florin a obținut calificative maxime la institut. Diploma lui de medic, cu numărul 198 658, certifică luarea examenului de stat cu media generală 10, iar în clinică e apreciat atît de colegi cît și de bolnavi. Dar Florin mai are și alte pasiuni: pictează excelent, compune și cîntă, vorbește două limbi străine, șofează, face judo și box, într-un cuvînt e multilateral. Pe linia specializării e destul să amintim că se pregătește intens pentru secundariat, la care intenționează să se înscrie încă anul acesta.

— Buni băieți internii noștri, mi-a declarat la sfîrșitul vizitei prof. dr. docent Oscar Francke, rector al Institutului medico-farmaceutic ieșean și șef al clinicii a II-a de chirurgie a spitalului. Sîntem mulțumiți de ei. Se disting în toate cele șase stagii succesive la diverse clinici, iar aceasta ne dă certitudinea, nouă, profesorilor, că izbutim să creștem medici de nădejde...

2. EVOLUEAZĂ... „DUO DRAGOMIR"

Ca toți „duo", sînt frați. Cristian a terminat facultatea de puțini ani, iar Dragoș și mai de curînd; încă n-a împlinit opt luni... Amîndoi evoluează sub cupola Spitalului clinic de adulți nr. 1., primul în clinica de chirurgie a prof. dr. Gh. Chipail, bine cunoscut pe plan european în operații spectaculoase pe inimă, iar al doilea în clinica de oftalmologie. Ambii au terminat facultatea cu note maxime, ambii au semnat numeroase lucrări științifice și, la fel, ambii execută operații, deci țin în mînă, alături de bisturiu, firul vieții celui aflat, împreună cu ei, sub cupolă...

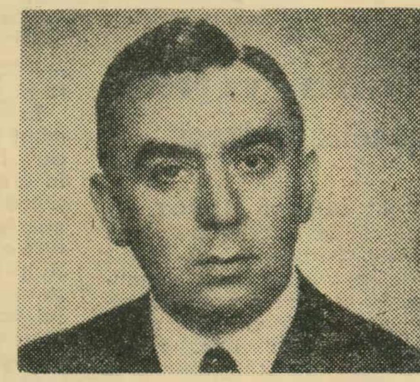
Am în față o scrisoare ce începe cu „Dragă doctore" și se termină, ca toate scrisorile sosite aici, cu mulțumiri care, pentru destinatar, valorează mai mult decît s-ar putea presupune. O recitesc și mi-l imaginez pe foarte tînărul medic Cristian Dragomir în una din cele cîteva zeci de operații executate de el „la mîna întîia", sau în cele cîteva sute „la mîna a doua"... De după masca de tifon nu i se văd decît ochii: mari, cu culoarea topită în temperatura momentului; undeva, în adîncul lor sclipesc bisturiele și pensele, se întretaie cunoștințele din facultate cu priceperea acumulată în clinică și se zămislesc viitoarele evoluții ale celor mai tineri „oameni în alb", sub aceeași imensă cupolă a medicinei...

Pentru aceste evoluții de viitor, retranscriu pe ultima filă a reportajului salutul grupului de studenți întîlniți pe culoarele institutului, dîndu-i, de astă dată, valoare de îndemn: „AVANTI, AMICII!"

Dragomir HOROMNEA

MICROINTERVIUL săptămînii cu:

Mircea Malița

— Existența unor permanențe ale vieții și idealurilor universitare nu neagă, ci presupune reafirmarea lor în lumina retrospecției personale active.

— Pentru mine, această retrospecție înseamnă două decenii, cîte s-au scurs de la perioada studiilor universitare, de la participarea la mișcarea studențească democratică și de la colaborarea la revista „Studentul român". Înseamnă tot atîta timp de cînd interesul meu față de semnificațiile vîrstei tinere n-a slăbit. Anii studenției reprezintă acel loc aproape unic în existența unui intelectual în care se definesc liniile de dezvoltare a personalității, se delimitează înclinațiile, se fixează apelul marilor teme. Studenția este un creuzet în care se contopesc la temperatura pasiunii și a entuziasmului cunoștințele noi cîștigate cu dorința de a marca un rezultat nou în știință și cultură. Mai tîrziu, această reunire este mult mai dificilă, pentru că, în cele mai multe cazuri, maturitatea nu adaugă, ci desăvîrșește doar. O anchetă sociologică printre oamenii de știință poate demonstra că ceea ce i-a consacrat își are sorgintea într-o sclipire din tinerețe, apărută nu numai ca o idee precisă, ci și ca o chemare.

— Posibilitățile nelimitate ale vîrstei îi așează pe tineri la marele ospăț al cunoașterii și investigației.

— Niciodată în trecutul omenirii contactul unui tînăr cu știința nu a fost asociat cu un mai mare entuziasm, pentru că azi progresul științific și tendințele noi, capabile să schimbe societatea și relațiile internaționale, au căpătat o măsură și viteză de creștere fără precedent. Există deci substanță de satisfăcut curiozitatea și elanul proprii minții și sufletului tînăr, oricît de nelimitat ar fi receptacolul interesului său. Desigur, la vîrsta marilor chemări, este inevitabilă iluzia, dezmințită mai tîrziu, că în decursul unei vieți omul poate ataca cu același succes, din mai multe direcții, frontul temelor științifice sau al motivelor culturale. În zilele noastre însă, cercetarea este atît de complexă, iar fenomenul creației atît de complicat, încît, pentru ca cineva „să-și lase numele pe o carte", trebuie să-și concentreze de la început efortul pe o idee majoră și, în ciuda multitudinii solicitărilor, să urmărească un ideal unic.

— Cum este posibilă asocierea paradoxală, dar inevitabilă, a experienței de viață minimă la un tînăr cu necesitatea deciziilor capitale pentru viața și activitatea sa?

— Cred că uneori se exagerează importanța experienței de viață. De multe ori, „școala vieții" devine țapul ispășitor al neputințelor noastre, atribuite mai degrabă altor cauze. De aceea nu pot prețui îndeajuns experiența anilor de lectură pentru dobîndirea căreia tînărul nu va avea mai tîrziu răgazul și climatul necesar. De aceea, afirm că studenția este perioada experienței maxime în sensul atribuit experienței omenești. Este o experiență rațională și, prin urmare, mai profundă, mai puternică și mai concentrată.

— De ce natură este interesul manifestat în străinătate față de tineretul din țara noastră?

— Interesează mai ales rapiditatea integrării lui în construcția socială și economică, ca și modul cum sînt satisfăcute la noi cerințele și aspirațiile tineretului, sensibil la marile cauze și răspunzînd acestora cu patriotism.

Georgeta RUȚA

PRACTICI ACTUALE ȘI CERINȚE DE VIITOR

Practica – un proces didactic riguros

Conf. **DORIAN HARDT**, Institutul de arhitectură „Ion Mincu" București:

Pe baza experienței acumulate în anii trecuți, s-a conturat în prezent un sistem pe care-l consider bun. Susțin deci că studentul trebuie să efectueze prima practică la materialele de construcții. În cadrul acestei perioade trebuie să se asigure o îmbinare judicioasă a stagiului de atelier cu vizitarea unor șantiere unde studenții să vadă modul de folosire a diferitelor materiale. Practica de șantier care urmează după un an trebuie să constituie un proces didactic riguros, care să cuprindă atît expuneri din partea unor specialiști, discuții și analize cu privire la soluțiile tehnice și calitatea lucrărilor, cît și urmărirea individuală, de către fiecare student, a diverselor operații de pe șantier. Pe baza investigației personale, studentul poate întocmi concomitent o lucrare personală, pe o temă stabilită la început. Procesul trebuie completat cu prezentarea și analizarea unor ansambluri arhitecturale care ridică probleme interesante din punct de vedere al sistematizării, găsirii soluțiilor tehnice și arhitectonice. Bine organizată, această practică poate fi restrînsă la o singură perioadă, lăsînd în schimb timp mai mult etapei de bază în pregătirea arhitectului — practica de proiectare. În institutele de proiectări există posibilități multiple ca studenții să lucreze efectiv și să fie remunerați.

Susțin, de asemenea, ideea exprimată de tovarășul decan Benedek cu privire la necesitatea excursiilor de studii, care îi pot ajuta pe viitorii arhitecți să aducă în munca lor de creație o notă nouă, originală, opusă uniformității și monotoniei de care suferă în prezent unele ansambluri arhitecturale.

Absolvenții să intre nemijlocit în ritmul producției

Conf. dr. **P. VAGU**, Facultatea de economie generală I.S.E.:

Practica, această formă a procesului instructiv-educativ, nu a devenit încă pe deplin un astfel de instrument de pregătire a studenților încît la absolvire ei să poată intra nemijlocit în ritmul activității de producție, întrucît, în prezent, aceștia participă într-o măsură insuficientă la desfășurarea fenomenelor tehnico-economice, caracterul de observare al acestei practici fiind un element cu o pondere destul de mare în ansamblul activității pe care aceștia o desfășoară.

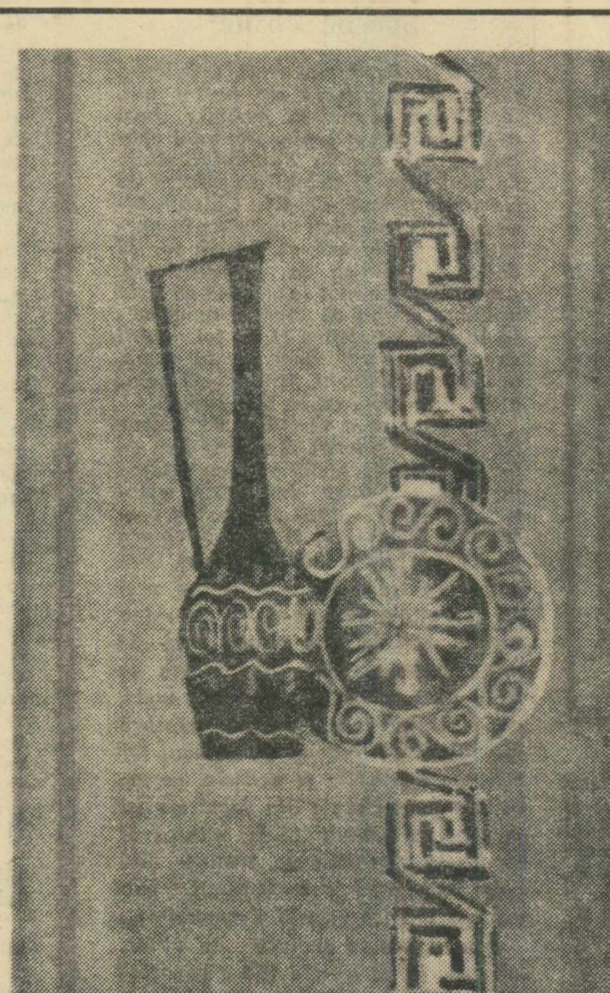
Lucrările individuale pe care studenții trebuie să le elaboreze în perioada de practică suplinesc într-o oarecare măsură această lipsă esențială a practicii, dar insuficient totuși în comparație cu cerințele ce se pun pregătirii profesionale a viitorilor absolvenți. Ar mai trebui subliniat încă un aspect care se referă la insuficienta corelație a perioadelor de efectuare a practicii în producție cu desfășurarea în timp a unor lucrări în bazele de practică, care constituie în fond continutul activității de economist. Am în vedere în special activitatea de elaborare a planurilor — etapă deosebit de importantă în munca unui economist.

În sfîrșit, cred că un element nu lipsit de importanță care reduce eficiența practicii în producție este și lipsa unui sistem de obligații reciproce legiferate — poate chiar de natură materială — între studenții practicanți și bazele de practică. Aceasta face ca simțul de responsabilitate față de îndeplinirea sarcinilor de ambele părți să fie slab.

Din schița principalelor lipsuri ale actualului sistem de practică în producție se degajă și unele măsuri ce se impun — după părerea mea — a fi luate, în vederea înlăturării lor.

Stabilirea perioadelor de practică — ca durată și așezare — să se facă nu în funcție de necesitățile unor simetrii în planurile de învățămînt — în prezent toate facultățile și secțiile fac practică în aceeași perioadă — ci în dependență de perioadele de desfășurare a unor procese fundamentale tehnico-economice legate de specialitatea practicantului.

— Cuprinderea unei așa-zise perioade de stagiatură în cadrul perioadei de școlarizare, cu respectarea la un anumit nivel a actualelor obligații reciproce existente între întreprinderi și stagiari, care să înlocuiască cele două practici de anul V — de profil și de diplomă — pe o perioadă de 6 luni, după care, în cazul cînd se apreciază că studentul s-a achitat corespunzător de sarcinile ce-i reveneau, să se susțină examenul de stat. În acest fel, în primul rînd, se asigură acel deziderat al practicii — responsabilitatea față de sarcini, iar studenții vor lucra efectiv fiind remunerați. În al doilea rînd, se realizează într-o perioadă mai scurtă și mai devreme ceea ce în prezent se realizează în general într-o perioadă de un an, cît reprezintă actualul stagiu după acordarea diplomei de economist.

Natură statică — Elena NICOLAU

Accentul pe proiectare!

Conf. dr. **TIBERIU BENEDEK**, decan al Institutului de arhitectură „Ion Mincu" București:

Studentul de la arhitectură are de parcurs trei etape distincte de practică: prima, în întreprinderile care produc materiale de construcții, a doua pe șantier și ultima în institutele de proiectare. Cea mai susceptibilă de discuții este, după părerea mea, practica de șantier, ale cărei conținut și formă de desfășurare au suferit mai multe modificări de-a lungul anilor. În prezent am ajuns la concluzia că viitorului arhitect în practică pe un șantier nu trebuie să i se ceară să execute o lucrare de zidărie sau dulgherie, deoarece el nu va deveni nici zidar, nici dulgher, nici șef de echipă sau de lot. De altfel, într-o lună de zile, practicantul nici nu ar reuși să-și însușească o asemenea meserie, care necesită ani de ucenicie. El trebuie în schimb să se acomodeze cu șantierul, să cunoască bine durata operațiunilor, organizarea rațională a echipelor de lucru și mai ales să urmărească executarea întocmai a datelor proiectului, calitatea lucrărilor, să-și formeze capacitatea de a discerne între o lucrare bine executată și una cu defecte.

În timpul practicii de proiectare însă, studentul poate fi integrat direct în producție, primind și remunerația cuvenită. Mai adaug că această practică fiind cea de profil, pentru un arhitect ar trebui să predomine ca timp de desfășurare. Deci, actualul regulament care acordă două perioade practicii pe șantier ar trebui modificat în următorul sens: studentul să efectueze după anul al II-lea (sau chiar I) o practică la materiale de construcții, după anul al III-lea o practică de șantier, iar după anii IV și V practica de proiectare.

De maximă importanță pentru pregătirea viitorului arhitect este acea practică de un fel deosebit care constă în studierea la fața locului a diferitelor ansambluri arhitecturale realizate în prezent sau vechi monumente ale arhitecturii culte și populare. Din păcate, aceste contacte prețioase se rezumă la o singură săptămînă (în anul al IV-lea), ceea ce este cu totul insuficient. Mai mult chiar, nici excursiile de 1—2 zile, în apropiere, aprobate în principiu de Ministerul Învățămîntului, nu pot fi realizate, deoarece ele nu pot conta decît rareori pe sprijinul Direcției contabilității din același minister. Considerăm absolut necesară găsirea cît mai grabnică a unei soluții în această direcție.

Opinia gălățenilor

Experiența anilor trecuți a scos în evidență faptul că la Facultatea de tehnologie a produselor alimentare (T.P.A.) din cadrul Institutului politehnic Galați modul actual de desfășurare a contactului studenților cu realitățile producției prezintă unele deficiențe care împiedică atingerea scopului propus.

Prof. univ. **VIRGIL MOȚOC**, prodecan al Facultății T.P.A.:

Pentru ca studenții care fac practica la fabricile de zahăr și în vinificație să poată cunoaște și aprofunda procesul de producție, Ministerul Învățămîntului ar trebui să aprobe defalcarea practicii în două perioade: prima, cînd fabricile sînt în plină campanie, iar cealaltă, vara, cînd sînt în remont.

Întrucît profilul secțiilor facultății este destul de larg (unele cuprind 5—7 ramuri ale industriei alimentare) ar fi necesar ca practica să se desfășoare în mai multe întreprinderi de profiluri diferite, permițîndu-se chiar schimbarea localității în cazuri bine motivate, așa cum ar fi, de exemplu, la secția de industrii extractive.

Șef de lucrări **VASILE TĂTARU**, Tehnologia morăritului și planificației:

După părerea mea, trebuie înlăturat controlul școlăresc al studenților în timpul practicii, care se rezumă doar la prezența fizică a acestora la locul de muncă și completarea caietului de practică. Aș propune instituirea unui control colectiv și simultan, care ar cuprinde o îndrumare competentă a unui cadru tehnic din întreprindere care să fie absolvit, total sau parțial, de sarcinile producției și în același timp să fie cointeresat în practica studentului. Totodată — un control al muncii studentului prin organizarea unor consfătuiri de secție cu colectivul de muncitori. Cu acest prilej, studenții să raporteze, prezentînd un referat, despre activitatea lor, observațiile făcute la locul de muncă și chiar unele propuneri de îmbunătățire, referate care ar putea constitui însuși caietul de practică, iar notarea studentului să se facă tocmai după concluziile și aprecierile făcute în consfătuiri de colectivul secției. În acest fel, rezultatele vor fi apreciate după munca depusă efectiv și nu după răspunsurile datorate cunoștințelor teoretice căpătate la curs. Totodată studentul va avea posibilitatea să se afirme în fața muncitorilor, dezvoltîndu-și în același timp simțul de răspundere personală, gîndirea și logica.

Șef de lucrări **BRAD SEGAL**, Tehnologia conservelor:

În vederea eliminării deficiențelor care intervin în prezent ar exista, după mine, două soluții și anume, în cazul menținerii grupurilor mari de studenți în întreprindere, este absolut necesar să se asigure îndrumarea practicii de către cadre didactice de specialitate. Aceasta ar permite, pe de o parte, legarea cercetării științifice a studenților cu necesitățile practicii, predarea și aprofundarea tehnologiei de specialitate concomitent cu executarea practicii, prin introducerea unor prelegeri și seminarii pe „viu", pe de altă parte. O a doua soluție ar fi repartizarea studenților la practică pe grupe mici (4—6), astfel existînd posibilitatea ca ei să lucreze efectiv, iar inginerul din întreprindere responsabil cu practica, să-i poată urmări îndeaproape și să-i dirijeze în executarea unei practici efective.

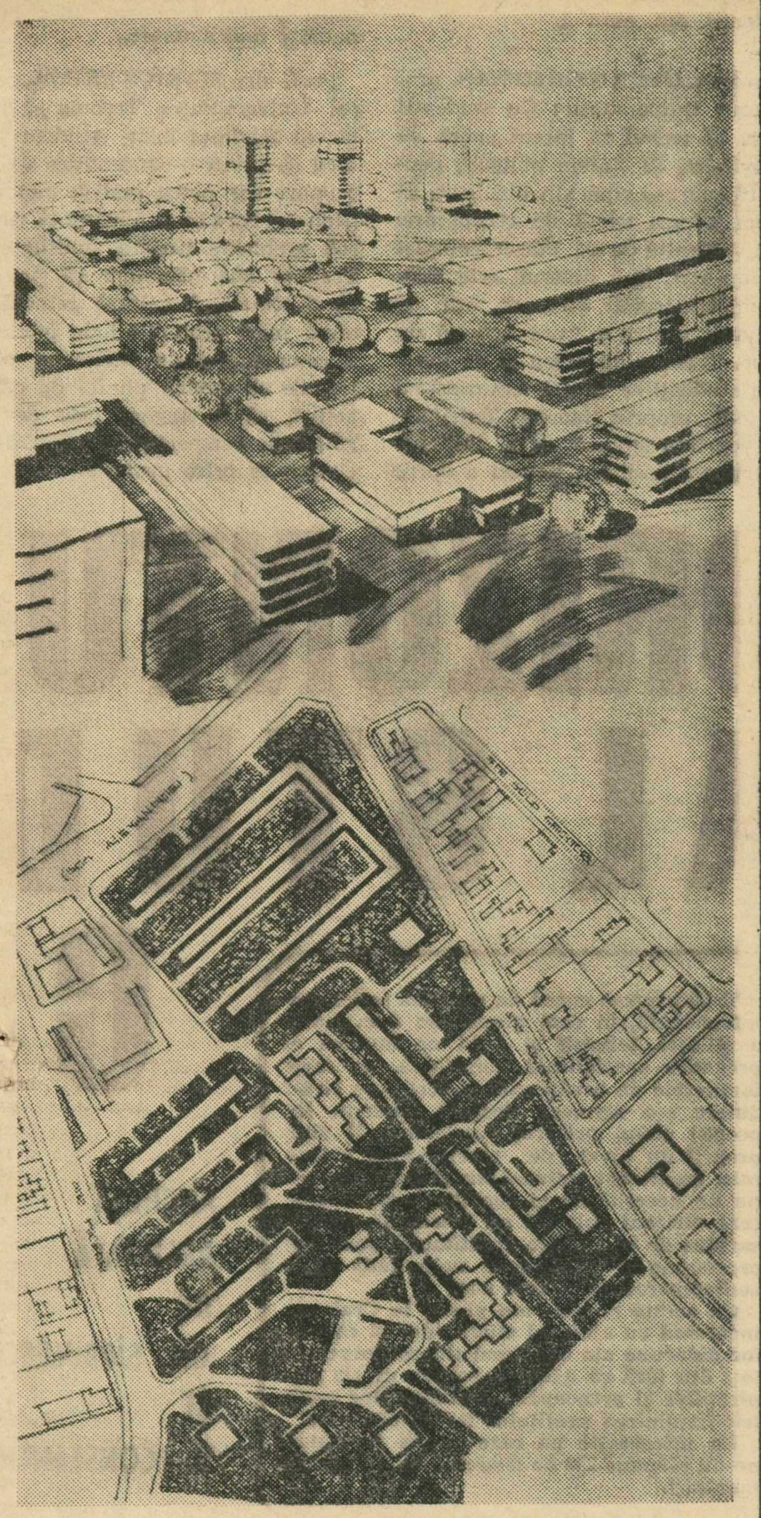
Propuneri privind petroliștii

Conf. univ. dr. inginer **GHEORGHE GEORGESCU**, Facultatea exploatarea zăcămintelor de țiței și gaze:

Cele mai mari dificultăți se observă în organizarea practicii pentru anii III și IV, deoarece nu avem sonde în foraj grupate într-o regiune cu posibilități de cazare și masă. De aceea s-a găsit soluția trimiterii studenților la sonde și nu la întreprinderi. În această situație studentul este pus în condițiile de viață ale muncitorului, iar stagiul de practică are și un pronunțat caracter educativ. În legătură cu angajarea studenților, cred că va fi greu să se realizeze total, însă acolo unde condițiile o vor permite, prin cointeresare, studenții vor reuși să se apropie mai temeinic de viitorul lor loc de muncă.

Ar fi de dorit să se renunțe la stagiatură, pentru că în această perioadă studentul nu este suficient supravegheat, nu i se dă o sarcină concretă, iar după un an el își va căuta alt loc de muncă. De asemenea, cred că instrucțiunile de repartizare ar trebui să fie astfel elaborate încît repartizarea să se facă strict în locurile de muncă pentru care studenții s-au specializat, iar aceștia să nu le poată părăsi în favoarea altora, străine de specialitatea lor.

Anchetă realizată de Maria POPESCU Georgeta RUȚA, Andrei BANC și Corneliu STÎRCESCU

„Grupare de locuinţe" — Şerban Mihai NIŢULESCU

BREVIAR

● La Facultatea de geologie-geografie a Universităţii din Bucureşti funcţionează şase cercuri ştiinţifice studenţeşti. Planul de cercetare al fiecăruia din ele cuprinde între 10 şi 22 de teme. Pe lîngă referatele şi recenziile obişnuite, în şedinţele cercurilor sînt prezentate şi discutate numeroase lucrări originale. Astfel, studentul Teofil Grigan, din anul V Geologie, secţia de Mineralogie, a prezentat un studiu petrografic al unor roci magmatice pe baza observaţiilor personale, iar studentul Laurenţiu Tatuli a expus rezultatele studiului său asupra conţinutului bituminos al diferitelor roci.

După cum ne relata conf. univ. dr. Valeria Velcea, şefa catedrei de Geografie fizică regională, studenţii cercului de geografie fizică regională, a cărui îndrumătoare este, sînt cu toţii integralişti. Cea mai mică notă obţinută de ei este 8. Printre cei mai sîrguincioşi membri ai cercului sînt : Maria Petre, Carmen Haret, Dumitru Anescu, Ovidiu Toma şi alţii. Dacă şi frecvenţa la şedinţele cercului ar depăşi stadiul actual (60—80 la sută), toate ar fi, într-adevăr, mulţumitoare.

● În cele 9 cercuri ştiinţifice ale studenţilor de la Institutul de arhitectură „Ion Mincu" au fost prezentate şi în ultimul timp lucrări interesante, care lasă să transpară spiritul fin de observaţie, ingeniozitatea şi orizontul viitorilor arhitecţi. În cercul de urbanism, studenţii Cristina Stoica şi Gheorghe Vereş, ambii din anul V, au încercat cu succes să dezbată probleme de tradiţie şi inovaţie în restructurarea nucleelor centrale ale oraşelor, iar în cercul de teorie a arhitecturii, Alexandru Dragostin, student în anul III, a prezentat o lucrare despre „Caracterul specific în arhitectură". La şedinţele cercurilor participă cu regularitate cadre didactice şi unii specialişti în sistematizarea oraşelor.

Asist. univ. Petre Derer, îndrumătorul activităţii ştiinţifice a studenţilor arhitecţi, ne sesiza însă că nici conducerea institutului şi nici forurile competente din Ministerul Învăţămîntului nu alocă fonduri suficiente pentru excursii în diferite centre din ţară. Or, se ştie că pentru formarea unui arhitect excursiile constituie un element esenţial, cu aceste prilejuri studentul venind în contact direct cu tot ce ţine de arhitectura naţională, atît în timp cît şi în spaţiu. Aşadar, cum rămîne ?...

● În Facultatea de tehnologie şi chimizarea ţiţeiului de la Institutul de petrol, gaze şi geologie activează 60 de studenţi în cele 6 cercuri ştiinţifice destinate..., tuturor colegilor lor. Temele propuse spre cercetare sînt variate, de la „Studiul chimic al ţiţeiului de Roşia — Oltenia" şi pînă la „Determinarea electro-foto-colorimetrică a microcantităţilor de cupru din pături şi cocsuri de petrol". Studenţii interesaţi au cercetat straturile diferitelor şantiere din ţară, caracterizate prin formaţii geologice variate, iar rezultatele urmează să fie prezentate în şedinţele cercurilor ştiinţifice. Ne întrebăm de ce, totuşi, studenţii de la I.P.G.G. ocolesc în mare măsură aceste şedinţe ? Nu sînt interesante sau... nu se interesează de popularizarea lor nici asociaţia studenţilor şi nici catedrele de specialitate ?...

MIRACOLUL ŞTIINŢIFIC

AR PUTEA OARE APA SA INFLUENŢEZE PARTICULARITAŢILE FIZICE ŞI MORALE ALE OAMENILOR ?

Problema apei în lume (împuţinarea şi impuritatea ei, numărul mare de boli pe care le poate transmite) are o importanţă atît de mare încît nu avem dreptul să o tratăm cu indiferenţă. Este cunoscut faptul că celulele corpului uman conţin o foarte mare cantitate de apă care influenţează formarea acizilor constitutivi ai organismului, ereditatea şi chiar personalitatea, caracterul nostru. Pornind de la această realitate, ing. Henri Coandă a întrevăzut posibilitatea influenţării relaţiilor umane. Se ştie că apa este prima condiţie a vieţii, dar ea suferă atacuri din ce în ce mai violente, din ce în ce mai complexe. Creşterea populaţiei globului, impurităţile industriale şi chimice, căderile radioactive, progresul urbanizării, despăduririle etc. au creat o stare de alertă continuă. De un an a început „deceniul hidrologic internaţional" sub auspiciile U.N.E.S.C.O. ; pretutindeni specialiştii se preocupă atent de problemele apei. Recent, membrii Societăţii de geografie economică s-au reunit la Paris, în jurul inginerului Coandă, pentru a discuta soluţiile posibile.

O nouă invenţie a cunoscutului savant de origine română Henri Coandă

Henri Coandă este omul care a inventat cu „anticipaţie" zborul cu reacţie şi a dat numele lui (efectul Coandă) curentelor neregulate ce se produc sub aripile avioanelor în timpul zborului. Inginer, fizician, biolog, el are un spirit profund original şi o inteligenţă fascinantă, mereu în căutarea unor drumuri noi. În prezent Coandă realizează în Statele Unite, pentru o societate comercială, un aparat portativ cu o putere de numai 0,10 C.P. care poate desaliniza în 24 de ore 400 litri de apă.

„Nu pretind, declară savantul, că micul meu aparat va soluţiona singur problema lipsei de apă dulce. O statistică a cererilor a arătat însă că numai în America vor fi cel puţin un milion şi jumătate de oameni care-l vor întrebuinţa ! Căci soluţia cea mai raţională rămîne totuşi desalinizarea apei de mare".

Desalinizarea apei de mare, care reprezintă 98 la sută din totalul apei de pe glob, a fost principala problemă discutată la conferinţa din 1964 de la Washington. Multe state au dovedit interes pentru această soluţie : Uniunea Sovietică va construi uzine atomice capabile să desalinizeze 200 de mii metri cubi de apă pe zi, S.U.A. au prevăzut în buget 250 milioane de dolari pentru construirea unei centrale de desalinizare lîngă New York.

Nenumărate întrebuinţări poate avea şi apa purificată ; omul trebuie însă să înveţe a lupta împotriva evaporării şi să realizeze procesul purificării în bune condiţii.

Istoria ne-a arătat că în multe cazuri retragerea apelor a fost urmată de dispariţia vieţii. Pe vremea romanilor deşerturile Tunisiei şi Libiei erau locuri fertile. Romanii cunoşteau bine ameninţarea retragerii apei. Ei au construit în Crimeea nişte cupole cu diametrul de 100 de metri şi înălţimea de 20 metri, prevăzute cu orificii, cu ajutorul cărora obţineau o ploaie artificială, încercînd să recupereze umiditatea aerului. În sudul Libiei se mai găsesc şi astăzi asemenea cupole, iar ing. Coandă a găsit în Hoggar ruinele unor construcţii asemănătoare înconjurate cu reţele de şanţuri de irigaţie.

Savantul a emis chiar părerea că cei din antichitate cunoşteau mai multe decît noi despre misterele apei. „Este cu adevărat impresionant—spunea el—că o construcţie atît de simplă poate fi atît de greu de înţeles din punctul de vedere al compoziţiei cît şi al funcţionării sale. Apa rămîne o anomalie a naturii ; niciodată nu s-a putut explica de ce ea se menţine lichidă, de ce tensiunea ei de suprafaţă este de două ori şi jumătate mai mare decît cea pe care ar trebui să o aibă conform legilor fizicii. De asemenea, avem de a face cu un corp care, solidificîndu-se, creşte în volum."

H. Coandă, care a studiat îndelung şi cristalizarea apei, a prezentat cîteva fotografii ale cristalelor de zăpadă luate din diverse părţi ale lumii : Franţa, Italia, Maroc (Munţii Atlas), Indii, Japonia etc. Cunoaştem cu toţii desenul graţios al formei fulgilor de zăpadă, obţinut parcă printr-un caleidoscop natural. Coandă a încercat să facă o legătură între forma acestor cristale şi tipologiile umane din fiecare regiune studiată, ba chiar cu arhitectura tradiţională a acestor regiuni. Astfel, el a găsit corespondenţe surprinzătoare : cristalul de zăpadă japonez are într-adevăr un aspect de mic templu şintoist, cristalul indian pare că are forma cupolei Tadj Mahai-ului, cristalul din Atlas seamănă cu scrierea arabă, iar cristalul francez apare mai sobru decît omologul său italian... „Curios ? întreabă ing. Coandă. Da, dar după o judecată matură pare destul de natural, dat fiind rolul apei care se găseşte la baza tuturor acestor lucruri. Cînd se întîmplă ca un european, întors după 40 de ani din Asia, să aibă pielea mai galbenă şi ochii puţin îngustaţi, vorbim de „osmoză". Nu este oare aceasta influenţa apei ? Am mai observat cu surpriză că un cristal de zăpadă din Balcani durează mai mult decît unul american (15 ore în loc de 11) Acesta este exact raportul dintre durata vieţii medii din aceste două părţii ale lumii !"

Legile matematice ale cristalizării nu sînt încă descoperite. Va fi — dacă se va reuşi vreodată — o mare descoperire privind chiar izvoarele vieţii. Nu există două ape asemănătoare. Aşa după cum se vede în micro-fotografii, fiecare cristal de zăpadă, fiecare fel de apă sînt influenţate de o ionizare atmosferică specială şi de elemente cosmice necunoscute.

Împuţinarea şi impurificarea apelor, care reprezintă o ameninţare gravă pentru omenire, reprezintă poate şi o posibilitate unică de salvare. Ne putem permite să visăm, împreună cu ing. Coandă, la ziua cînd nu numai că se va putea purifica apa întrebuinţată pentru a o introduce în circulaţie, se vor desaliniza apele mărilor, se vor capta apele adînci, dar se vor descoperi, graţie cercetărilor, legile cristalizării. Atunci, intervenind în stadiul ionizărilor, se vor putea influenţa încet, încet, particularităţile fizice şi morale ale familiei umane. Şi s-ar putea ajunge, graţie apei, la fraternitate, la limbajul universal.

Utopie — ştiinţă — ficţiune ?

Nu e oare încurajator, în fond, de a vedea că un „gadget" destinat desalinizării poate avea perspective atît de vaste şi că un inginer care a avut atît de des dreptate, profită de împuţinarea apei pentru a face o demonstraţie de poezie în faţa colegilor săi ?

(După un articol publicat de Gilles Lambert în „Figaro Littéraire")

Confidențe

La donna e mobile

Ne-am oprit în colț și-am intrat la „Gambrinus". Nu ne deranjează nimeni în colțul unde ne-am așezat.

— ...Asta a fost în anul I. Eram „boboc" atunci și nu prea știam eu ce-i studenția. Îmi intrase în cap să scriu un roman, apoi m-am îndrăgostit de o colegă de grupă, bucureșteancă. Mi s-a părut mie că e foarte liniștită și drăguță. Era din București și băieții mă tachinau seara la cămin: „Vrei să te aranjezi, să rămîi în București? Încă de pe-acuma..." Dar eu nici nu mă gîndeam la așa ceva. O iubeam sincer, dar, din păcate, nu mi-a răspuns. Eu sînt în general cam zgomotos și atunci vorbeam cu toată lumea, ironizam colegii, bîrfeam puțin sau făceam complimente fetelor și poate asta nu i-o fi plăcut la mine. Dar eu o iubeam cu adevărat. Uneori, seara, aș fi vrut să fiu numai cu ea și să-i vorbesc de la suflet la suflet.

Îl privesc atent. E de o sinceritate dezarmantă. Se oprește o clipă, șterge fundul halbei, ia o înghițitură și, la sfîrșit, împingînd buza de jos înainte, mă privește:

— ??

— Am condus-o de două ori, dar n-am putut să-i spun tot ce simțeam atunci. Mi-am dat repede seama că nu-mi răspunde. Rămînea rece. Am mai insistat pînă la sesiunea din vară, dar degeaba. În vacanță am plecat în B., iar prin iulie am mers la Tușnad. (Am uitat să spun că-i trimiteam vederi de peste tot pe unde mă duceam...).

Pauză. Mai soarbe o înghițitură. Zîmbet trist:

— Și-o fi făcut colecție...

La Tușnad am cunoscut-o pe Sanda, de la Filologie. Nu era prea drăguță, nici nu mi-a plăcut, dar m-a cucerit cu vioiciunea ei și am devenit prieteni. Ne-am scris toată vara, dar eu mă gîndeam mai mult la colega de grupă, la Lili, decît la ea... Privește o clipă în gol, apoi, brusc, către mine:

— Spune, tu ai iubit vreodată?

— Da...

— Ei bine, atunci îți dai seama cu cîtă nerăbdare aștepți sfîrșitul vacanței cînd trebuie să-ți revezi colega, iubita...

Aprob, înclinînd capul ușor.

— Lili a fost și în prima zi de curs la fel de rece ca și cu patru luni înainte. Cu Sanda am început să mă întîlnesc în fiecare sîmbătă. Mă purta pe la trei-patru facultăți la dans și nu-i plăcea decît la Drept, în aglomerația aia... La un moment dat voiam chiar s-o evit. Cînd mă căuta la cămin trimiteam colegii să-i spună că sînt plecat (nu spuneam unde), dar ea îmi lăsa scrisori și îmi cerea întîlniri. Spune-mi, tu ce-ai fi făcut?

Puțin ironic cum sînt, aproape că-mi vine să-i rîd în față și să plec. Dar spune prea grav lucrurilor pe nume. Am respectat întotdeauna oamenii sinceri și parcă îi citesc sinceritatea în ochi.

— S-a dus apoi și anul IV și a venit ultimul. Cîteodată, aș fi vrut mult să mă plimb cu o fată, seara, prin Herăstrău sau să merg cu ea la un spectacol, să am cui să mă destăinui. Dar rămîneam tot singur mereu și începusem să mă-ndoiesc de fidelitatea fetelor... Ei, dar poate te plictisesc amorurile mele...

Ia halba, o duce la gură și soarbe toată berea care mai rămăsese. Se uită prin local, face semn chelnerului și îi mai comandă un rînd. Sînt aproape gata să mă opun la „încă un rînd", dar mă preocupă noul prieten și tac.

— Ei, pînă vine berea să-ți mai spun și ultima „aventură". În iarna asta am fost la Păltiniș în tabără. Am cunoscut-o pe Mariana, și ea tot în V, la Chimie, la Iași. De două luni ne scriem tot la interval de cîte două zile. Pretinde că mă iubește...

Prietenul devine mai vesel, parcă se înseninează de la o clipă la alta și continuă:

— Îmi spune că-și va cere repartizarea la școala unde voi merge eu. Dac-o veni la aceeași școală... A, uite, să-ți dau adresa mea!

Scoate un carnețel, un pics, notează și-mi întinde un petic de hîrtie: I. V., comuna C., raionul Cislău, regiunea Ploiești.

— Dar să nu-mi scrii pînă-n toamnă cînd se încep cursurile. Abia atunci îmi iau în primire postul de profesor fizician...

Plătim și ieșim. Afară aerul rece ne răcorește trupurile. Îl privesc și mergem tăcuți. Deodată se întoarce spre mine, zîmbind și puțin gînditor:

— Dac-o veni la aceeași școală...

Florentin POPESCU

ORIZONTUL AL STUD[...] CR[...]

Trăim într-o epocă de maximă solicitare intelectuală, în care gradul de dezvoltare a științei, tehnicii și artei ne impune o pregătire specializată, temeinică, pe care institutele de învățămînt superior se străduiesc s-o formeze fiecărui student. În același timp, oricărui intelectual îi sînt proprii un nivel de receptivitate culturală, un orizont cultural structurat în funcție de necesitățile și specificul său spiritual. Orizont cultural nu înseamnă numai surplus de cunoștințe, multilateralitate: el presupune o deschidere nelimitată spre contemporaneitate, spre nou.

Cu aceste gînduri am plecat la Craiova, încercînd cu ajutorul studenților și cadrelor didactice ale celei mai tinere universități din țară să dăm un contur precis aspirațiilor și preocupărilor studenților pentru împlinirea profilului lor intelectual.

La întrebările pe care le-am formulat ne-au răspuns 250 de studenți de la diverse facultăți.

ANCHETĂ REALIZATĂ DE GH. SÎRBULESCU ȘI D. CONSTANTIN

13 întrebări... cu ghinion pentru mulți din cei care au răspuns la ele

1. Cîte cărți ați citit în acest semestru, în afara celor indicate de bibliografia obligatorie a cursurilor?

2. Care este ultima premieră a teatrului craiovean?

3. Pe care dintre actorii craioveni îi preferați? În ce spectacol?

4. Știți care sînt piesele cele mai valoroase din muzeul regional de artă?

5. Numiți cinci personalități de știință și cultură românești născute în regiunea Oltenia.

6. Vă duceți cu plăcere la concertele filarmonicii? Care este programul ultimului concert la care ați fost?

7. Cum vă ajută asociația studenților să frecventați cu regularitate programele cultural-artistice ale instituțiilor din orașul Craiova?

8. Participați cu plăcere, fără să fiți mobilizați, la manifestările casei de cultură? De cîte ori ați participat în acest semestru?

9. Găsiți că aveți ceva mai util și mai plăcut de făcut decît să mergeți la casa de cultură?

10. După o manifestare culturală organizată de asociația studențească vă simțiți atrași să mergeți și la următoarea?

11. Oferă casa de cultură, prin formațiile și cercurile sale, posibilitatea afirmării aptitudinilor dumneavoastră?

12. Care este cea mai bună formație artistică studențească și cînd ați văzut-o pe scenă ultima oară?

13. Studențimea craioveană, prin gradul său de cultură, se face simțită în viața orașului?

★

Iată o statistică a răspunsurilor la primele șase întrebări:

250 de studenți chestionați au citit în ultimul semestru, în afara bibliografiei, 457 de cărți, deci aproximativ cîte două cărți de fiecare, dar în condițiile în care 100 de studenți au răspuns cu o liniuță (—) la această întrebare; 127 studenți au știut că ultima premieră a Teatrului Național este „Platonov" de Cehov, 103 n-au răspuns, 20 au dat alte răspunsuri; 159 de studenți au actori preferați (Ion Pavelescu — 60 de răspunsuri, Lucian Albanezu — 39 și Manu Nedeianu — 28), ceilalți studenți n-au răspuns; 11 studenți au știut care sînt artiștii plastici mari aflați cu lucrări în muzeul de artă craiovean, 94 au dat cîte un nume sau două, 13 — nume de artiști care **nu se află la Craiova**, 132 n-au răspuns; 67 studenți au numit exact cinci personalități născute în regiunea Oltenia, 49 au numit patru, 53 — trei, 16 — două, 64 — una; 4 studenți declară că nu sînt olteni! (Apar ca olteni Nicolae Iorga și Titu Maiorescu!); 117 scriu greșit numele lui Brâncuși!; 22 de studenți se duc cu plăcere la concertele filarmonicii, 19 din cînd în cînd. Ceilalți n-au răspuns; Vasiliu A. este singurul student care scrie corect numele lui Beethoven și la care „Uvertura Egmont" nu apare „Edmond". 208 studenți nu frecventează concertele filarmonicii.

Încă un amănunt: din cei 250 studenți chestionați, 150 sînt din anul I, restul din ceilalți ani. Răspunsurile cele mai bune le-au dat studenții din anul I.

Prof. dr. OVIDIU GHERMAN, prorectorul Universității: Cu studenții noștri **ar trebui să facem operă de desăvîrșire**. Și sîntem obligați, pentru că vin așa cum vin din licee, să facem adesea **operă de recuperare**. Căci studentul de azi, blazat, complet dezinteresat, fără itinerar, este intelectualul mărginit, birocrat, atît de dăunător pentru cultura noastră de mîine. Trebuie de aceea să le insuflăm studenților noștri entuziasmul patriotic, propriu tinereții. Patriotismul, dorința sinceră de a înfăptui pentru prosperitatea patriei o operă măreață, iată pîrghia de mobilizare a studențimii noastre. Noi, cadrele didactice, organizațiile de partid, U.T.C. și asociațiile trebuie să creăm un climat de încredere reciprocă, de entuziasm creator.

Prof. dr. docent AL. PIRU, decanul Facultății de filologie: O problemă importantă pentru noi a fost selecționarea, la examenul de admitere, a viitorilor studenți. Am avut, la Filologie, 600 de candidați. Am ales 60. Pe cei mai buni. Credem că n-am greșit: în sesiunea din iarnă s-au prezentat toți, au promovat toți, s-au luat numai două note de 6, 98% au medii peste 7, toți studenții sînt bursieri. În asemenea condiții, putem garanta că peste cinci ani prima promoție a facultății noastre va fi una de elită.

Dar nu peste tot e așa. Liceele din regiune au dat în ultimii ani promoții foarte slabe. În învățămîntul mediu au existat și mai există încă grave deficiențe. Deși este un învățămînt de cultură generală, el nu pregătește tineri cu o bogată cultură.

Conf. dr. MARIUS POPESCU: Studenții noștri se limitează numai la cursuri, nu citesc bibliografie. La noi la Horticultură sînt tone de reviste și cărți de specialitate. Dar studenții noștri nu știu limbi străine. Nu știu nici preparatorii, nici asistenții. Ei s-au obișnuit să ia totul de-a gata. Liceul nu i-a pregătit, nu i-a înarmat cu mijloacele unei puternice bătălii pentru însușirea unei bogate culturi, pentru cercetarea științifică. Eu cred că **nu trebuie să spunem despre studenții noștri că nu vor să fie culți, ci că nu știu încă să fie, pentru că în liceu nu se învață asta**, sau nu se învăța pînă acum un an-doi. **Trebuie să-i ambiționăm pe studenți să depășească anonimatul, să lupte cu ei înșiși pentru formarea unor personalități multilaterale.**

Prof. dr. **MARIUS PREDA**, rectorul Universității: Trebuie să combatem tendința unor studenți care cred că printr-o concentrare de preocupări vor putea realiza mai mult decît cei care se străduiesc să cunoască probleme variate, multilaterale. Trebuie să-i obișnuim să priceapă că o temeinică cultură generală le oferă mari posibilități de înțelegere a complexelor de fenomene, că ea trebuie să devină un fel de odihnă activă, că e singura cale de pregătire în perspectiva dezvoltării societății în orice profesie.

Trebuie să iscăm un dialog...

...ne-a spus dirijorul **TEODOR COSTIN**, directorul Filarmonicii de stat Oltenia. Deocamdată convorbim sporadic, întîmplător. E adevărat că nici noi nu ne-am străduit să facilităm schimbul de... replici, adică n-am consacrat un număr mai mare de concerte studenților, fiindcă ne-am temut de neparticiparea lor. Nu am venit cu formații restrînse în mijlocul studenților de la diferite facultăți, n-am inaugurat încă, așa cum a făcut teatrul, ciclul nostru de conferințe din istoria muzicii. Am uitat că în licee cei mai mulți n-au intrat în contact cu muzica simfonică, că, așadar, noi avem datoria, înainte de a avea pretenția să-i vedem în sala de concert, să-i introducem în muzică. E adevărat, nici ei nu au dat buzna la noi să ne roage să întreprindem ceva în acest sens. Dacă școala medie n-a exersat la tinerii noștri studenți sensibilitatea, disponibilitatea pentru orice gen de artă, noi, factorii artistici ai orașului, trebuie **să ne unim și să realizăm această întregire a orizontului cultural al studenților.** Interesele noastre sînt reciproce: nu putem exista fără auditori; ei, studenții noștri, ar trebui să învețe să nu poată trăi fără muzică.

NICULINA BORTEȘ, directorul Muzeului de artă: Un adevărat intelectual trebuie să fie un om sensibil la orice categorie de frumos. Sînt adesea întristată cînd văd studenți care vin la muzeu, fiindcă își țin aici cîteva cursuri, și n-au deloc curiozitatea să intre în sălile de pictură și sculptură. Mă întreb: de ce? Nu-mi răspund, pentru că mi-e pur și simplu teamă să-mi răspund. Artele plastice, prin contribuția unor artiști moderni foarte mari, au par-

...n drum considerabil, şi nu fer la ultimele isme. Dar sen- itea noastră a rămas, în ca- l mai bun, la impresionism. a are nevoie de un public ător de artă, cum are nevoie . Un oraş modern nu poate ră artă. Arta spune sufletul, e îndeletniciri transmit forme erie. În primele rînduri ale public trebuie să fie studen- ntru că ei sînt cei de mîine, e au datoria să poarte spre sufletul nostru românesc. Au noi la muzeu cadre de con- ale asociaţiei, ne-au promis cu sarea. N-au mai venit nici studenţii. Muzeul nostru dis- le picturi şi sculpturi unice

nele incluse în repertoriu la propunerea studenţilor. Vom încerca să montăm piese din repertoriul universal şi naţional care să contribuie direct la ridicarea orizontului cultural al studenţilor...

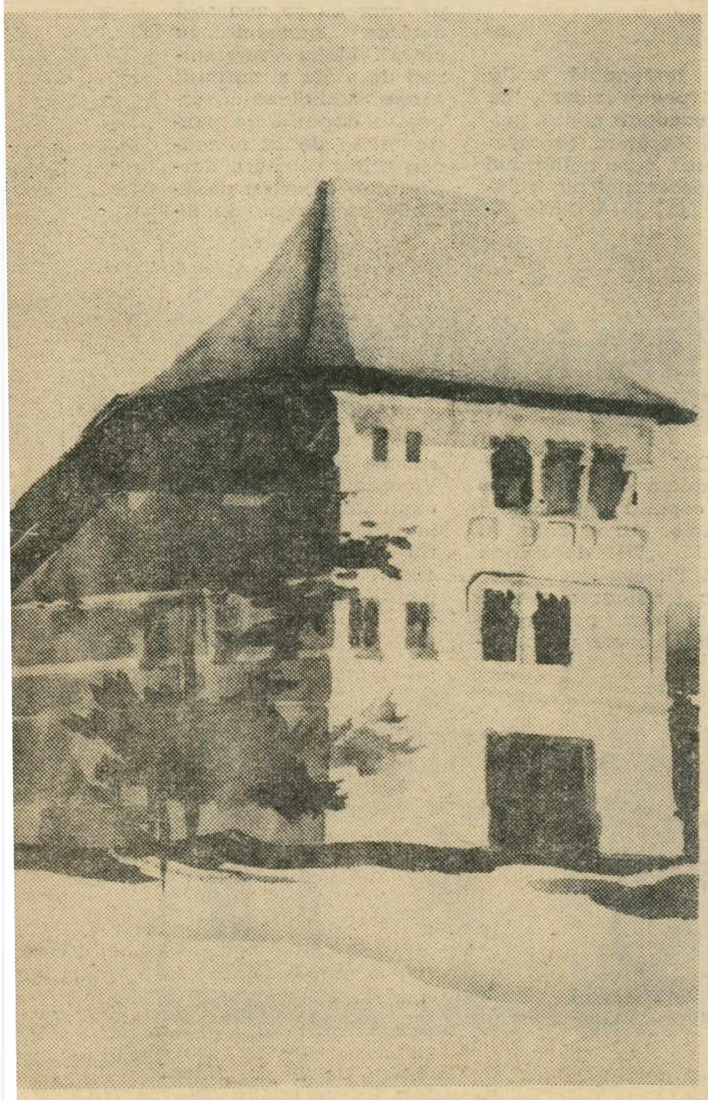
Nu ne prea ajută

Răspunsurile la ultimele 7 întrebări ale anchetei noastre subliniază un amplu rechizitoriu la adresa activităţii asociaţiilor studenţeşti, în speţă la adresa comisiei culturale pe centru. Majoritatea studenţilor care au răspuns la întrebările noastre se declară nemulţumiţi de felul cum

ULTURAL NTULUI IOVEAN

Petraşcu, Grigorescu, Lu- allady, Ţuculescu, Brâncuşi, etc.), dispune de un perso- oricînd să explice, să co- să dezvolte. Aşteptăm.

AE RADU, directorul Tea- Noi sîntem mulţumiţi deo- de colaborarea cu studenţii. ăm" de multă vreme. Opt e ale noastre au fost în în- cumpărate de studenţi, la vin mulţi. Am avut întîl- actorilor noştri cu studen- em auditori la conferinţele teatrului. Actorii noştri formaţiile lor de teatru. vom prezenta spectacole scurte, experimentale, u-

Casa de la Măldăreşti (desen) — Smaranda VASILESCU

sînt procurate bilete pentru spectacole, de felul cum sînt ele distribuite. La alegerea spectacolelor de teatru sau film nu se cere şi părerea studenţilor, nu se ţine cont de preferinţele lor. Alte două serii de răspunsuri surprind deficienţele din activitatea casei de cultură a studenţilor. Sînt multe răspunsuri ca acestea, amare : mergem la casa de cultură fiindcă nu avem alte posibilităţi de distracţii. Aşadar, **oamenii vin de nevoie**, iar şeful comisiei culturale pe centru, Pătroiu Ion, şi directorul casei de cultură, Zavracu, se împăunează cu numărul mare de participanţi. Căci la întrebarea : „Găsiţi ceva mai util de făcut decît să mergeţi la casa de cultură ?", 80% din studenţi răspund : da. Ne plimbăm prin parc, mergem la film, privim la televizor ori stăm la cămin. Mulţi se plîng de faptul că în Craiova nu există orchestre de muzică uşoară, că nu se organizează concerte, alţii vor să audă jazz. Singura formaţie artistică a casei de cultură apreciată este formaţia „Apollo", condusă de Leonardo Mehedinţiu. În rest, sînt amintite formaţiile casei de cultură din... Braşov !

Am asistat la discuţii penibile, în care membrii comisiei culturale se văitau că nu vor să vină studenţii la cor (un cor de 120 persoane !). Dar dacă de la începutul anului n-au reuşit niciodată să adune corul, de ce nu se încearcă altceva, mai interesant, aşa cum s-a încercat cu cercul de audiţii muzicale şi s-a reuşit ? De ce nu sînt transformate serile cultural-distractive în prilejuri minunate de distracţie colectivă ? Dar tovarăşilor din comisia culturală şi din conducerea casei de cultură le lipseşte un lucru esenţial : fantezia. Stilul lor de muncă este schematic, dogmatic, limitat la acţiuni superficiale, care se pot realiza repede, fără eforturi. Nu li se oferă studenţilor activităţi care să le solicite tinereţea şi entuziasmul, nu se organizează activităţi potrivite cu treapta intelectuală pe care se găsesc ei. Asemenea acţiuni, ca multe dintre cele de la Craiova, se pot organiza în orice club sindical ori casă de cultură raională, **n-au nimic original specific studenţesc** — în afară de faptul că, neavînd altceva mai bun de făcut, vin aici studenţii.

Comisia culturală şi casa de cultură trebuie şi sînt răspunzătoare pentru asta, să ofere studenţilor, în timpul lor liber, asemenea activităţi prin care procesul instructiv-educativ din facultăţi să se continue firesc, cu mijloace mult mai variate şi mult mai atrăgătoare. Dar de ce oare pînă acum consiliul U.A.S. pe Universitate n-a controlat şi îndrumat activitatea comisiei culturale şi a casei de cultură ? O analiză temeinică a acestei activităţi ar fi scos la lumină toate deficienţele ei, ar fi propus căi sigure de îndreptare. Şi s-a mai uitat un lucru esenţial : procesul instructiv-educativ este unul complex care angajează o serie întreagă de factori. La Craiova, din cîte a reieşit din dezbaterile pe marginea lucrărilor Conferinţei a VI-a a U.A.S.R., **se organizează adesea acţiuni paralele.** În felul acesta se explică de ce eficienţa lor este minimă. Coordonarea şi colaborarea tuturor factorilor activi — iată cheia succesului în activitatea cultural-educativă. De la acţiunile întreprinse la nivelul grupelor şi anilor, pînă la cele în care sînt mobilizaţi toţi studenţii, fie că sînt iniţiate de decanate, organizaţii U.T.C. şi asociaţii, ori de alte instituţii culturale craiovene, toate trebuie înscrise într-un proces complex, îndrumat cu competenţă şi fantezie. În acest complex studentul trece din zona specializării... **în zona culturii generale. Aici îşi cultivă gustul şi sensibilitatea artistică, aici îşi împlineşte pasiunile şi talentul, în manifestaţii de toate genurile, aici ia cunoştinţă de cele mai noi realizări artistice, ştiinţifice şi culturale. Aici se realizează el ca om complex, aici intră el in contact, ca tînăr intelectual, cu viaţa spirituală a oraşului şi devine, fie şi pentru cîţiva ani, o parte integrantă a ei.** Aşa interpretînd lucrurile, în acest context larg, prima întrebare pe care ne-o punem este : pot ei, tovarăşii care răspund direct de activitatea cultural-educativă, să muncească oricum ? Realitatea ne dă un răspuns clar : nu ! Directorul casei de cultură şi şeful comisiei culturale varsă lacrimi neputincioase cînd la neinteresantele lor activităţi nu vin studenţi. Ce să facem ? — se întreabă. Le răspundem noi : să organizaţi asemenea activităţi la care să vină nechemaţi toţi studenţii, despre care să se ducă vestea. Iar dacă nu le puteţi organiza voi, faceţi-le loc altora, care pot.

Tovarăşul Ovidiu Gherman caracteriza activitatea comisiei culturale printr-un epitet foarte cuprinzător : **pompieristică**. O comisie condusă de un activist neutru, care nu reuşeşte să polarizeze iniţiativa unor tineri destoinici şi pasionaţi pentru această muncă, nici nu poate lucra altfel.

În viaţa oraşului să se simtă aerul universitar

Studenţimea craioveană, prin gradul său de cultură, se face simţită în viaţa oraşului ? Statistica răspunsurilor ; 28 — da ; 104 — e prea devreme ; 99 — cîte ceva tot se ştie, dar am putea face mai mult ; 19 — nu, categoric nu !

Miercuri, după meciul Universitatea Craiova—U.T.A., pe Strada Unirii erau cel puţin 500 de studenţi. De pe o stradă laterală a apărut un om care, în urma unui accident, a rămas surdo-mut. La apariţia lui, studenţii au început să fluiere, să chiuie, să arunce în **acest om cu** tot felul de obiecte. Am văzut lacrimi mari în ochii **acelui om**, care nu înţelegea de ce este huiduit. Nici un student n-a ripostat acestei izbucniri de cruzime, de tembelism, care este incompatibilă cu condiţia de intelectual a unui student. Un om de cultură este în primul rînd **un om**, cu şi fără majusculă. El nu poate sta pasiv cînd alături de el se petrec acte inumane. Cu atît este mai grav cînd el este autorul acestor acte inumane.

Pornim de la ideea că faptul relatat este... întîmplător. Răspunsurile la ancheta noastră dovedesc că nivelul de cultură al studenţimii craiovene este încă mediu, că studenţimea craioveană nu este o **entitate culturală**. Concluziile noastre privesc şi corpul profesoral, care, după cum ne-au mărturisit unii membri ai săi, nu acordă în întregimea sa interesul cuvenit formării complete a viitorilor intelectuali. Sînt încă unele cadre didactice care se limitează numai la a-şi ţine cursurile cînd ar avea de mărturisit tinerilor lor elevi povestea unei vieţi închinate ştiinţei şi culturii.

Nu-i mai puţin adevărat că şi asociaţiile studenţeşti, studenţii înşişi, au prea puţină iniţiativă în a deschide acel dialog viu, revelator, cu magiştrii Universităţii craiovene.

Rolul unei universităţi — sublinia cu multă îndreptăţire prof. Al. Piru — este aceia de a crea o direcţie în cultură, nu la un nivel provincial, deşi caracterul regional nu poate fi eliminat. Noi am pornit, la înfiinţarea Universităţii din Craiova, de la ideea să creăm aici o şcoală, fie ea filologică, fie ea de horticultură, ori de electrotehnică. Sîntem datori, şi îi chemăm pe studenţi să ne urmeze, să promovăm toate tradiţiile olteneşti, să descoperim şi să punem în valoare toate forţele latente. Trebuie să creăm pentru cei care vor bate mîine la porţile universităţii noastre un mediu de înaltă intelectualitate, un focar de cultură. Studentul nu este numai un receptor : **el trebuie să se spună şi pe sine, să creeze. El trebuie să consimtă că trăieşte în viaţa oraşului, că are datorii multiple.** Cînd Universitatea din Craiova va avea cinci ani de studii la toate facultăţile, **în viaţa oraşului trebuie să se simtă, în toate mişcările ei, aerul universitar.**

Universitatea craioveană este cea mai tînără din ţară. Avem convingerea că adevărurile pe care le-am surprins noi pot şi trebuie să fie luate ca atare de factorii de răspundere ai Craiovei, pentru ca acest prim pas făcut aici, în istoria culturii româneşti, să fie solid, la temelia unui edificiu de seamă.

...ŞI IBRĂILEANU VĂZUT DE ADELA

Cine dintre tineri şi vîrstnici n-a citit romanul „Adela" ? Cine n-a retrăit cu toată intensitatea zbaterile spirituale ale eroilor lui, reînviind, în reprezentări de neuitat, acea ciudată poveste de dragoste ?...

O întîmplare fericită mi-a prilejuit întîlnirea cu prototipul Adelei. Se numeşte Lucia-Adela Pop. E profesoară emerită de limbă şi literatură română la Liceul „Costache Negruzzi" din Iaşi, meserie din care femeia încă frumoasă, cu ochi mari, căprui, inteligenţi şi profil de o deosebită distincţie, şi-a clădit o împărăţie de visuri şi realităţi.

S-ar mai impune o precizare pentru cititori, trecînd o anumită barieră, act pentru care ţin să cer scuze tovarăşei Lucia-Adela Pop. Este vorba de dublul său prenume. Iniţial, conform actelor, profesoara ei la Iaşi era cunoscută sub numele de Lucia Pop. După apariţia în librării a „Adelei" şi după ce autorul şi-a continuat drumul firesc către eternitate în conştiinţa cititorilor şi emulilor săi, Lucia şi-a alăturat, prin notariat, numele eroinei a cărei geneză a inspirat-o.

„L-am cunoscut mai bine în luna mai 1932, pe cînd eram în anul II al Facultăţii de litere a Universităţii ieşene — îşi începe amintirile Lucia-Adela Pop. Se anunţase că „magistrul" îşi întrerupe concediul de boală, pentru a-şi relua cursurile, fapt care a luat pentru toţi oamenii de cultură ai Iaşului proporţiile unui eveniment. Dornici să-l vedem, am venit cu o oră şi ceva mai devreme, pentru a ne ocupa locurile în sala care era întotdeauna neîncăpătoare.

Apoi... a apărut. Era înalt, uscăţiv, cu o imensă pelerină neagră pe umeri, avînd o faţă lungă, osoasă, cu o barbă bogată „de rege asirian" şi nas acvilin, toate trăsăturile fiindu-i parcă tăiate în piatră. Işi trecea mereu mîna prin păru-i ondulat, alb, zbîrlit întotdeauna...

Ceea ce impresiona la el era, în primul rînd, bogăţia deosebită a cunoştinţelor. Om de o mare cultură, prezenta faptele într-o formă nepretenţioasă, cu foarte multe digresiuni. Punea întrebări şi-şi răspundea singur, urmărind în permanenţă, cu niste ochi extrem de expresivi, dacă s-a făcut înţeles de fiecare auditor. Era peste măsură de politicos şi, în acelaşi timp, apropiat tuturor. Astfel, cursurile sale erau urmărite cu toată atenţia nu numai de studenţii de la Litere, ci de la toate facultăţile şi chiar de oamenii de cultură ai Iaşului, care nu o dată ocupau zeci de locuri în amfiteatru".

— Dar despre seminariile lui Ibrăileanu ce ne puteţi spune ? Se afirmă că ele erau adevărate laboratoare, în ciuda disciplinei — umanistă prin excelenţă...

„Intr-adevăr, aşa e. In seminariile lui se crea o atmosferă de lucru pe care n-am mai întîlnit-o la alt profesor. Se discutau atît subiecte din scriitori clasici cît şi din cei contemporani, chiar şi tineri, ceea ce nu se prea obişnuia pe atunci. Astfel, Ibrăileanu ni i-a prezentat pe Ionel Teodoreanu, Bacovia, Cezar Petrescu si alţii, care pe atunci, deşi făcuseră primii paşi în literatură, nu se impuseseră pe deplin pe firmamentul consacrării.

E interesant că reflecţiile de la catedră ale profesorului erau urmărite îndeaproape de toată intelectualitatea ieşeană şi din împrejurimi, prin fel de fel de mijloace şi intermediari. Imi amintesc, de pildă, că la un seminar ţinusem un referat despre opera lui Ionel Teodoreanu. Parcă văd şi acum cele două săli alăturate, cu uşile larg deschise, din care priveau zeci şi zeci de ascultători de toate categoriile, gata să înregistreze, după lectura referatului, părerea lui Ibrăileanu şi s-o ducă mai departe..."

— Aveţi şi vreo amintire deosebită de la un asemenea seminar ?

„Pentru noi, foştii studenţi ai lui Ibrăileanu, toate amintirile despre el sînt deosebite. Aş vrea, totuşi, să disting mai pregnant una dintre ele şi anume cea legată de magistrala interpretare pe care a dat-o „Luceafărului" lui Eminescu. Seminarul a ţinut de la ora 17 pînă aproape de miezul nopţii, mai precis pînă la 23,30. Uitaserăm cu toţii de timp. Ceasul lui Ibrăileanu avea şi el „bunul obicei" ca în asemenea împrejurări să se oprească întotdeauna şi dacă profesorul n-ar fi întrebat la un moment dat cît e ora, cred că ne-ar fi prins zorile...".

— Fără a pătrunde în lucruri intime, a căror amintire ne dăm seama că nu ne poate aparţine, vă rugăm să ne spuneţi ceva despre ultima întrevedere cu Ibrăileanu...

„L-am vizitat des. Ultima oară l-am văzut la sanatoriul Diaconeselor din Bucureşti, nu cu mult înainte de a se stinge. În ciuda bolii necruţătoare, îşi păstra acea luciditate excepţională, acel interes pentru toate problemele vieţii...

Acum, după atîţia ani, pot spune că pentru foştii studenţi ai lui Ibrăileanu contactul cu el a fost hotărîtor, mai cu seamă pentru formaţia noastră ca profesori de limbă şi literatură română. Am avut în el o măsură a valorilor pe care în tot cursul vieţii şi al carierei am confruntat-o cu noi înşine. Pentru noi Ibrăileanu a rămas idealul ca om, ca profesor, ca intelectual".

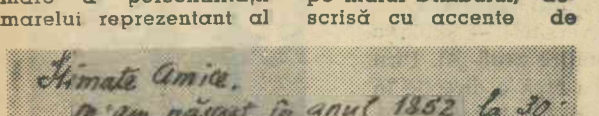
...Discuţia s-a prelungit pînă tîrziu. Am solicitat Adelei lui Ibrăileanu o fotografie a ilustrului profesor în mijlocul studenţilor, dar n-a avut ; Ibrăileanu nu s-a fotografiat niciodată cu studenţii. De altfel şi fotografiile cunoscute sînt extrem de puţine, aceasta constituind una din ciudăţeniile sale, unul din sîmburii legendei ce s-a ţesut deja în jurul memoriei OMULUI — Ibrăileanu. Avea o adevărată fobie pentru fotografi şi fotografii, poate şi pentru că punea mai mult preţ pe produsele superioare ale materiei vii, pe valoarea spirituală a omului de cultură, decît pe fizicul lui propriu-zis. Aşa se face că nu ne-a rămas nici o fotografie de-a sa cu studenţii. Profesorul Ibrăileanu ne-a dăruit însă gîndirea lui de critic literar marxist, de istoric şi teoretician al artei, de continuator al romanului nostru psihologic prin atît de mişcătorul roman „Adela".

Vlad. H. BOTOŞANU

I. L. CARAGIALE ÎN ORAŞUL PRIMEI TINEREŢI

S-au împlinit 115 ani de la naşterea lui Caragiale. Ion, fiul lui Luca şi al Ecaterinei Caragiali, a văzut lumina zilei în satul de pălmaşi Haimanalele (azi „I. L. Caragiale"), aflat în împrejurimile oraşului Ploieşti, la 30 ianuarie 1852 (foto 1).

Pentru epoca copilăriei şi primei tinereţi (1852—1870) înşişi biografii lui au ţinut să lase pe seama cercetărilor locale sarcina de a elucida anumite amănunte de viaţă, a căror înrîurire nu poate fi negată în procesul de formare a personalităţii marelui reprezentant al realismului critic românesc.

Familia lui Luca Caragiali părăseşte căsuţa de pe malul Cricovului dulce, spre a-şi închega un alt rost în Ploieştii „cu atîtea pricini şi nedreptăţi". Am vrea să desprindem, din mărturiile găsite, ziua cînd diligenţa de Tîrgovişte, cu patru cai la ham şi unul de schimb, aducea pe fostul „secretar" al Mănăstirii Mărgineni, cu soţia şi fiul lor Ion, la unul din vechile hanuri: „Bate Drum", „Hanul lui Tata Noe" „Hanul lui Clinci" la care poposeau braşovenii „Hanul Călugărului" sau „Hanul Dracului" unde la început va exersa noua-i profesiune de „avocat-practicant" Luca St. Caragiali. Data stabilirii în Ploieşti ne este confirmată de dosarele vechiului Tribunal Prahova: în vara anului 1858.

Prima locuinţă ce o cunoaştem în urbea de pe malul Dîmbului, descrisă cu accente de neobişnuit lirism de Ion Luca, ne este relevată prin notaţia din „matricolulu Şcoalei Domneşti" în dreptul elevului Ion: „în culoarea albastră", Suburbia Sf. Giorgiu, uliţa Stoicescu, numărul casei 108. Din naraţiunile bătrînilor vechii mahalale, istoriografii ploieşteni au înregistrat amintirile „vecinilor", care au păstrat şi fotografia „Domnului Luchi", — ce fusese dăruită prietenului său „de peste drum". Fotografia părintelui lui Caragiale îl reprezintă fără cunoscuta barbă, ci numai cu mustăţi lungi, căzute în jurul gurii (Documentele gimnazistului)

Din anii şcolarităţii lui Ion Luca Caragiale, cercetările au putut reconstitui documentar unele faze mai puţin cunoscute. Aici nu ne îngăduim — deşi am fi ispitiţi — decît să le completăm cu reproducerea documentelor autentice.

După anul 1863, biografii scriitorului făceau diferite presupuneri asupra modului în care I. L. Caragiale şi-a continuat şcoala. Un document aduce lumină şi pentru anul şcolar 1863—1864, care rămăsese în umbră. Este „PROGRAMMA" internatului de băieţi „din Ploieşci sub direcţia lui Pavel Eliade" (şcoală încă din anul 1848) în josul căreia tatăl „Luka Caragiali" a scris şi a semnat: „M-AM ANGAJAT PENTRU FIUL MEU IOAN CARAGIALI CA ECSTERNU PENTRU UN AN ÎNTREGU CU ÎNCEPERE DE LA 1 IUNIE 1863 — LUCA CARAGIALI". Prospectul ţinea să precizeze: „prin aceste studii... va putea fie care elevu a trece în clasile gymnasiului", ceea ce explică înscrierea elevului Caragiali Ion, în anul 1864, direct în clasa a II-a a Gymnasiului „Sf-ţii Petru şi Pavel".

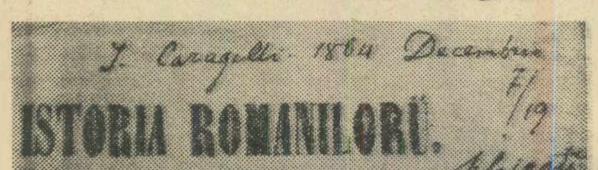

Un portret necunoscut al tatălui lui I. L. Caragiale (din arhiva D.M.R., azi la „Muzeul Caragiale").

Din fişa documentară a acestor ani de şcoală mai aflăm: locuinţa unde a stat Ion Luca Caragiale ca gimnazist, timp de doi ani; casă care există şi astăzi, pe strada Ştefan cel Mare („a şasea casă pe dreapta de la Şcoala primară nr. 5 de fete, la hanul Dracului"). Două documente ne identifică clădirea, în fosta mahala Sf-ţii Voevozi, uliţa Take Dinescu, vecină cu locuinţa „coanei Luţa", patroana reportajului roman.

Dacă darul actoricesc moştenit de la ascendenţi se va transforma la urmaşul lor într-o mare, dominatoare pasiune pentru teatru, elevul Caragiale Ioan vădea, totdeodată, multă rîvnă pentru lectură, ca şi preocupări pentru limba şi literatura franceză.

Vom găsi autograful adolescentului pe volumul „ISTORIA ROMÂNILOR" a lui A. Treb. Laurianu, cînd îşi trece pe copertă nu numai numele, dar şi data şi locul : „7/19 decembrie 1864, Plojeşti".

La terminarea gimnaziului mai poseda şi docta lucrare de pe atunci : „Histoire de la Litterature française" de J. Demogeot — 1857, cu scrisul şi semnătura : „Ex Libris I. L. Caragially" şi păstrată cu caligrafia lui Caragiale chiar pe cotorul volumului.

Prin prietenii săi, şi atras de vechile reminiscenţe ale tinereţii, Caragiale se simţea totdeauna bine în Ploieşti, pe care nu se sfia să-l declare : „orăşelul meu natal". Multe împrejurări de viaţă şi mărturii scrise subliniază dragostea dogoritoare pentru urbea de la răscrucea atîtor drumuri, despre care chiar cu necazurile unei nopţi de insomnie la „Grand Hotel Victoria Română" şi-a exprimat, din exilul străinătăţii, nostalgia pentru „jimbla dela Ploieşti".

Fr. Munteanu RÎMNIC

Casa familiei Luca Şt Caragiali, de lîngă „Hanul Dracului"

RELIEF

LITERAR

Educația lecturii

A citi o carte pentru a face să treacă mai „repede" cîteva ore sau pentru a satisface doar un tic, o fobie (unii nu pot adormi dacă nu citesc 5—10 pagini), înseamnă a o citi cu ochii închiși. După o asemenea lectură rămîne întipărit în memorie, în cel mai fericit caz, subiectul operei, anecdoticul, și mai nefericit cazul cînd e vorba de poezie. Or, subiecte și anecdote cunoaștem fiecare atît de multe și nu de puține ori atît de interesante, linia, mai bine zis, sinusoida biografică a fiecăruia este atît de bogată, că dacă ne-am opri numai la anecdotic nu ar mai fi nevoie să citim. Lasă că în cazul celor mai multe dintre cărțile mari subiectele sînt atît de comune, de lineare, le „știm" de cînd lumea și a îndrepta interesul lectorului numai la ele, îi asigurăm toate șansele — triste — de a ieși dezamăgit din lectură. Preocuparea întîi și întîi față de anecdotic face pe unii cititori să confunde sau să pună pe același plan, de pildă, un roman de Dostoievski cu o oarecare cărticică cu o intrigă întortochiată, cu schimbări, chipurile, de situații și efecte. E simptomul după care îți poți da seama dacă un lector știe sau nu să citească. Pentru că faptul de a citi poate să fie numai o obișnuință, o rutină, devenite la unii — scuzați-mă — viciu. Și aceasta din cauză că se citește la întîmplare, fără discernămînt, fără a medita înainte și după lectură. Și fără — sînt destule cazuri cînd se impune — a reciti.

Cineva citea o dată „Frații Karamazov" avînd alături „Fructele mîniei" și mi-a spus că dînsul nu citește decît cărți bune, scrise de autori mari. Uite — îmi spunea — mai am 70 de pagini din Dostoievski și o să trec la Steinbeck. Tovarășul meu de călătorie era cel puțin ridicol. După o carte ca aceea pe care o citea dînsul nu mai poți citi nimic sau aproape nimic o vreme, îți trebuie un timp, mai scurt sau mai lung, pentru o meditație, pentru — dacă-mi permiteți — o justificare. O carte se „citește" o viață. De altminteri, viabilitatea unei cărți se măsoară și în faptul că e mai des sau mai rar citată de evenimente, de realitate. Zicem cu un anume prilej: situația e ca în Caragiale, sau, altă dată: lucra cu aceeași frenezie cu care cosea Levin din Anna Karenina etc. Cînd cărțile, duhul lor, stăruie în noi e unul din semnele că lectura a fost bine făcută. Spuneam la început că nu poți citi oricînd și oricum, e nevoie și în cazul lecturii de o inspirație. Nu în orice dispoziție intelectuală sau sufletească te poți angaja la lectura unei cărți. E foarte firesc. Ibrăileanu mărturisea (mărturisirea a trecut și într-o pagină din romanul Adela) că, atunci cînd nu avea dispoziție pentru lecturarea unei cărți, răsfoia dicționarele, enciclopediile, cu alte cuvinte determina, chema inspirația favorabilă citirii. După George Călinescu e de neadmis să citești în excursie, la malul mării sau la munte, — acolo se admiră spectacolul naturii. Nu se pot suprapune două evenimente intense pentru că nu le poți asimila decît superficial.

Bineînțeles sînt destule „norme" demne de luat în considerare în ceea ce privește actul de a citi. Eficientă poate fi și aceea pe care ar da-o însăși critica literară, care, operînd judecățile de valoare, ar săvîrși simultan și o educație a lecturii. La noi sînt pînă acum puține studii critice care să vină efectiv în sprijinul lectorului. Din cînd în cînd, la unele cărți, ar trebui scrise și niște cronici de lectură. Ibrăileanu, cînd scrie despre Sadoveanu, te cheamă să citești sau să recitești, împreună cu el, nuvela Cozma Răcoare...

Gh. SUCIU

PLASTIC

Expoziția cenaclului „Ștefan Luchian"

Membrii cenaclului de creație „Ștefan Luchian" din cadrul Institutului bucureștean de arte plastice expun în holul Conservatorului „Ciprian Porumbescu" mai multe pînze elaborate în ultimul timp. Conștiința autonomiei artelor plastice în ansamblul celorlalte arte să-i fi determinat să nu recurgă la literatură, adică să nu-și titreze lucrările, sau trebuie să vedem în această lipsă semnul unei neglijențe?

De fapt, cadrul intim în care sînt expuse oferă lucrărilor un plus de elocvență și ele pot fi judecate independent de perspectiva în care le-ar proiecta un titlu fericit sau nefericit ales.

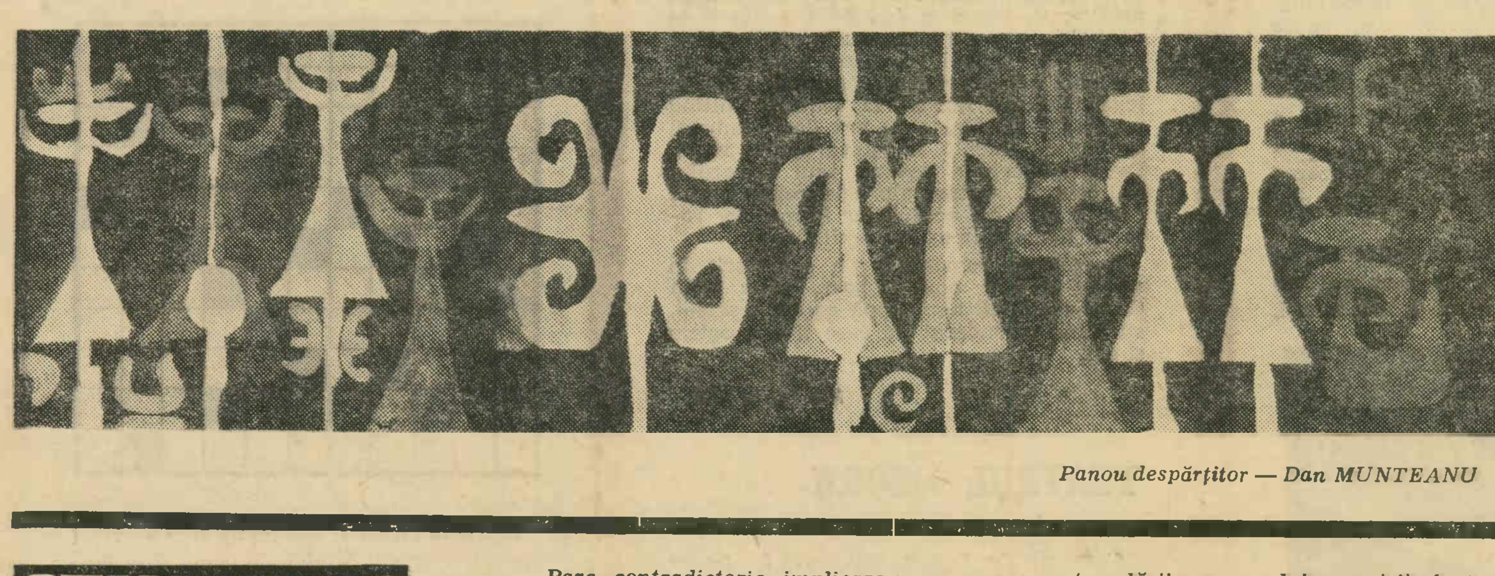
S-ar putea, de exemplu, ca Ștefan Cîlțea și Ion Gînju să nu creadă în faptul că portretul acordă unei expoziții stabilitate, deoarece polarizează inevitabil privirile, subjugîndu-le. Oricum, cronicarul care nu vede dincolo de această credință o prejudecată se vede dator să înceapă cu lucrările lor. Primul expune un portret de femeie cu ochii dilatați de o tensiune prezentă atît dincolo cît și înainte de retina care-i răstoarnă imaginea, iar Ion Gînju limpezește trăsăturile unei alte femei într-un albastru aspru, deosebit de albastrul din care A. Costinescu face să descindă o aproximativă „Natură statică".

Atras de compoziție, colegul lor de cenaclu Victor Timoftei desprinde dintr-un fond de biserici și mănăstiri portrete votive de domnitori și domnițe care se întretaie într-un spațiu dens, profund obliterat de trecerea timpului, a cărui legendă o ilustrează. Iar faptul că aceasta este una dintre cele mai elocvente lucrări nu ne împiedică să ne mărturisim și regretul că nu este îndeajuns elaborată și că această insuficientă elaborare încarcă cu stridențe inutile o parte din suprafața pictată.

Mai îngrijită se vădește a fi compoziția Auricăi Matei, compoziție riguros construită, în care imaginea unui șir de femei își caută ecoul în apele contaminate de tonalitatea cromatică generală a mediului, în timp ce Letiția Oprișan își organizează spațiul cu un simț deosebit al profunzimii, sugerînd ambianța unui întreg oraș cu mijloace simple: trăsături riguroase de pensulă din care se ivește o lume compactă de ziduri expresive.

Privită însă în ansamblu, expoziția de pictură organizată de cenaclul amintit păcătuiește printr-o nesiguranță mai mult sau mai puțin evidentă în fiecare lucrare în parte. Oricum, dincolo de această nesiguranță, vizitatorul întîlnește punctele de reper spre care aspiră.

Mihai PELIN

Panou despărțitor — Dan MUNTEANU

ȘTIINȚIFIC

V. Gordon Childe

„Făurirea civilizației"

Ca Ianus cel cu două fețe, lucrarea rămasă clasică, „Făurirea civilizației" a prof. V. Gordon Childe vizează deopotrivă trecutul și prezentul. Acest lucru constituie poate ineditul lucrării, prin care cititorul nespecialist va avea revelația întîlnirii cu primele manifestări ale culturii materiale — reflex concret, palpabil, dăinuitor peste milenii al manifestărilor spirituale — manifestări prin care Homo faber își marchează începutul făuririi istoriei sale, căci, așa cum remarcă „cel mai învățat și distins specialist în domeniul său" (epoca neolitică și epoca bronzului în Europa și Orientul apropiat) omul este opera omului.

Pare contradictorie implicarea prezentului într-o operă care aruncă lumină asupra zorilor civilizației! Și totuși, metoda logic-deductivă de reînviere a trecutului oferă această posibilitate autorului care se dovedește un magistral popularizator al datelor științei. Scopul mărturisit al lucrării este „să fie accesibilă unui public străin de controversele de amănunt ce nu pot reține decît atenția specialiștilor".

Observațiile etnografice asupra populațiilor primitive existente încă în lume furnizează ipotezele necesare în descifrarea datelor arheologice, astfel încît prezentul explică trecutul, analogic, nu cauzal, în aceeași măsură în care trecutul înlesnește înțelegerea formelor actuale ale culturii. Aceasta și dă nota de originalitate a scrierilor lui Childe: legarea arheologiei de antropologia culturală și socială.

Ceea ce face atractivă parcurgerea lucrării este calitatea, rar întîlnită, a autorului de a te face părtaș la speculațiile mintale ce au ca punct de plecare materialele arheologice și observațiile etnografice. Mai mult, specialistul auster și pasionat, care a fost V. Gordon Childe, își dezvăluie întreaga sensibilitate îndemnînd la trăirea contemplării progresului omenirii, fapt ce a creat la apariția primei ediții — în 1936 — și creează și astăzi cititorului o efervescență cerebrală și un entuziasm intelectual nemărginit.

V. Gordon Childe nu este un marxist, deși recunoaște valoarea concepției marxiste asupra istoriei, care „s-a impus oamenilor de știință, independent de pasiunile partizane", deși încearcă să realizeze și realizează în bună parte o privire dialectică, materialistă, asupra istoriei civilizației.

De reținut și precizarea pe care o face Glyn Daniel de la St. John's College, Cambridge, la cea de a patra ediție londoneză, după care s-a realizat versiunea în limba română: lucrarea „Făurirea civilizației" lasă impresia că revoluția neolitică, precum și revoluția urbană au avut loc doar o singură dată și numai în Orientul Apropiat, fapt ce este astăzi contrazis de cei mai mulți specialiști.

Acest lucru nu scade însă valoarea lucrării, care rămîne o clasică introducere în preistorie, prin litera ei și o veritabilă operă cultural-educativă, prin spiritul în care este scrisă.

Septimiu CHELCEA

PUNCT CONTRA PUNCT

● Cărțile bune — se știe — stau puțin în librării. Nu însă totdeauna. Le veți mai găsi cel puțin o săptămînă pentru că stau în rafturile librăriilor de cel puțin o lună următoarele: *„Opere alese"* de Hoffman, primul volum din seria de *„Opere"* de Dostoievski, *„Teatrul revoluției"* de Romain Rolland, *„Fiziologia criticii"* de A. Thibaudet etc.

Asta ca să nu vorbim de reclama de carte...

● Recomandăm celor ce vor să cunoască temeinic personalitatea lui Titu Maiorescu două studii recent apărute, unul sub semnătura lui Mihai Drăgan în revista *„Luceafărul"* și altul, iscălit de Ovidiu Cotruș, în *„Familia"*. Amîndouă reconstituie personalitatea maioresciană amendînd o serie de aserțiuni injuste perpetuate de istoria și critica literară cu privire la mentorul *„Convorbirilor literare"*.

● A apărut volumul de interviuri *„Cu scriitorii prin veac"* de I. Valerian. Sînt reunite, după aproape patruzeci de ani, interviurile luate de la cei mai reprezentativi scriitori ai epocii, majoritatea la începutul carierei artistice. Printre cei care-și expun crezurile artistice îi întîlnim pe Arghezi, Bacovia, Barbu, Blaga, Călinescu, Lovinescu, Rebreanu, Sadoveanu, Vianu, Voiculescu și alții. Dincolo de bogăția de idei despre artă pe care o relevă aceste pagini, autorul vede acest volum și ca *„un omagiu peste spațiu și timp"*.

● Așteptăm cu amărăciune rezultatele concursului inițiat de Televiziune prin care s-a cerut participanților să devină coautori cu Mateiu I. Caragiale la nuvela acestuia *„Sub pecetea tainei"*. Înfierată o asemenea „găselniță" în presă, Televiziunea nu a avut curajul să sisteze, cel puțin tacit, acest concurs cu totul neplăcut. Ion Besoiu ne-a anunțat că mîine ne va spune pe acela care a *„continuat"* cel mai bine opera lui Mateiu. Căruia i se va da și un premiu...

● Acum vreun an se inaugurase la Editura Meridiane *„Biblioteca cinefilului"*. Au apărut pînă în vară șase titluri reflectînd o periodicitate promițătoare, dar în ultimele opt luni aparițiile au încetat în mod misterios. De ce?

Ion HENEGARU

Letopiseț universitar

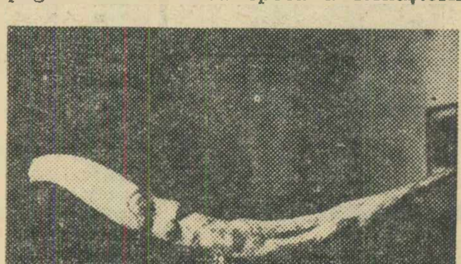
UNIVERSIDAD DE SALAMANCA

Marea mișcare intelectuală din secolele XII—XIII era concentrată doar în cîteva mari centre ca Paris, Bologna, Montpellier, Palencia și Salamanca. Aceasta din urmă însă va juca un rol atît de important în viața spirituală a Europei medievale, încît doar Oxfordul ar fi putut-o egala prin sobrietatea lui, iar Montpellier prin acuitatea carteziană specifică spiritului francez.

Întemeierea celebrei universități iberice are loc aproximativ în anul 1215, în vremea lui Alfonso El Sabio, deși pentru mulți data rămîne destul de nesigură. Cert este însă că în 1255, o dată cu bula „Petitionibus vestris" a lui Alejandro al IV-lea, prin care se hotărăște ca Salamanca să-și aibă propriul ei sigil, universitatea era fundată. Prin același capitulariu ca și prin cel ce-i urmează imediat, „Inter Ea", se stabilesc numărul de catedre ale universității, precum și modul de remunerare a corpului didactic.

Perioada de glorie a universității salamantine începe abia după 1250, continuîndu-se neîntrerupt timp de cîteva secole. Decadența celeilalte universități spaniole de la Palencia, prima și cea mai veche formă de cultură organizată în Spania, ca urmare a conflictului dintre prințul Enric și Alvaro Nunez de Lara, determină un adevărat exod al erudiției spre Salamanca. În Spania sistemul școlilor episcopale era atît de răspîndit, încît nu este de mirare că din acestea — la Sevilla, Toledo, Segovia și Salamanca vor apare adevărate focare de cultură, ce vor impune prestigiul Spaniei ardente și senzuale față de o Europă ce-și construia propria sa istorie. Spania musulmană a fost incontestabil străbătută de fiorul marii aventuri a cunoașterii, dar organizarea liberă a studiilor a rămas o invenție pur occidentală.

Există totuși o perioadă definitivă în istoria culturii spaniole cînd aceasta atinge apogeul. Este marea epocă a Renașterii,

cînd întreaga cultură iberică capătă vigoare și personalitate și cînd Universitatea Salamanca atinge o faimă pe care doar celebra Sorbonă ar fi putut să i-o revendice. Francisco de Vitoria, Diego de Covarrubia și Martin de Azpilcueta, celebrul „doctor navarro" cum i se mai spunea pe lungile coridoare ale Salamancăi, sînt doar cîteva nume ale renașterii salamantine. Este perioada păcii de la Cambrey și a cuceririi Perului.

Istoria acestei celebre universități, care a dominat lumea iberică timp de cîteva secole, a cunoscut și vremuri cu umbre, rezultat al nestatorniciei oamenilor față de elementul tradițional. A trebuit să apară într-un tîrziu un alt mare solitar, pe nume Don Miguel de Unamuno, ca să readucă la Salamanca atmosfera demnității clasice și acea poezie subtilă, inimitabilă. Epoca de după 1800, cu un Juan Valera, Angel Ganivet, Marcelino Menendez y Pelayo, Don Miguel de Unamuno și Menendez Pidal, este o prelungire modernă a vechii erudiții salamantine, întunecată pentru scurt timp de dictatura nefastă a lui Primo de Rivera.

Austeră ca și peisajul în care a apărut ca o floare de piatră, Salamanca, acest „Temanso de quietud" (apă liniștită), cum o denumește Don Miguel de Unamuno, celebrul ei rector, este acum, alături de Asturia nostalgică și demnă, locul cel mai potrivit unde se poate gîndi liber, în mijlocul atîtor violente contraste care străbat Spania ca un fier veșnic aprins...

Dan NICOLESCU

REVELION ÎN MARTIE

La 21 martie se sărbătorește Anul nou în Afganistan, ca prima zi a începerii lucrărilor agricole de primăvară. Nu e vorba de o simplă curiozitate. Să ne amintim că romanii legau începutul anului civil de zeul Marte, de prima zi a primăverii, a naturii renăscute. Calendele lui martie, prima zi a anului roman, erau în special consacrate zeului ; era ziua cînd scutul lui Marte căzuse din cer și avea să fie găsit în casa lui Numa. Revelionul lor era sărbătorit prin procesiuni și jocuri ; vechiul an — ce trebuia alungat — era reprezentat printr-un manechin îmbrăcat în piei de animale, pe care-l izgoneau în afara cetății cu strigăte și lovituri. Acest personaj reprezenta pe Mamurius Veturius, fierarul legendar care făurise 11 scuturi, imitînd pe cel al lui Marte — era deci simbolul primăverii trecute, imaginea anului vechi. De aici Marte a devenit zeul întregului an, cele 12 scuturi ale sale reprezentînd cele 12 luni ale anului, iar forma lor rotundă figurînd imaginea lunii pline.

Revelionul romanilor s-a sărbătorit în martie pînă în anul 70 î.e.n., cînd Iuliu Cezar modifică anul după cursul soarelui, stabilind calendarul pe care îl cunoaștem și noi.

Marieta RUSU

TEATRUL NEGRU

Oamenii de teatru cehoslovaci ne-au obișnuit cu experimentele de mare popularitate. Jiri Srnec, animatorul „Teatrului negru", a obținut deja împreună cu trupa sa remarcabile succese în Grecia, Austria, Egipt, S.U.A. etc. Fanteziile în negru, prezentate pe scenă cu ajutorul iluminației speciale, sînt îmbinări ale pantomimei, muzicii și... magiei optice. Mașiniști invizibili (grație maiourilor de culoare neagră pe care le poartă) fac ca obiectele să prindă viață, să „joace" împreună cu oamenii.

„Teatrul negru" a prezentat cîteva poeme scenice de succes, ca : „Orfeu", „Aripile", „Fantomele", în care virtuozitățile optice au dezvăluit realele capacități ale formulei de a sluji un scenariu fie comic, meditativ sau liric. Ultima premieră — „O frunte cu riduri" — utilizează secvența ilustrativă, cum ar fi micul studiu asupra raportului om-obiecte. Supralicitînd gagul „optic", dar încercîndu-și fantezia fără timiditate, creatorii „teatrului negru" au mai deschis o cale de inepuizabile căutări.

E. P.

DIVANUL LUI MUIR ES KISIM

În București claxonatul este interzis. Numai la „Urzica" se mai... claxonează din cînd în cînd. În caz de accident cu... umor.

★

— Alo, dormeați ?

— Da.

— Scuzați-mă !

★

— Cum vă numiți ?

— Ionescu, tovarășe judecător.

— Cu cine sînteți căsătorit ?

— C-o femeie.

— Te rog să lași gluma la o parte. Ai văzut dumneata pe cineva căsătorit c-un bărbat ?

— Desigur.

— Pe cine?

— Pe soră-mea!

★

Propunerea studentului Jumate Ion :

— Tovarăși. La noi, la Craiova, s-a luat hotărîrea să se organizeze la fiecare sfîrșit de săptămînă cîte o excursie. Au trecut însă 5 săptămîni și nu s-a organizat nici una. Propun, tovarăși, ca la sfîrșitul acestei săptămîni să organizăm o excursie de 5 zile...

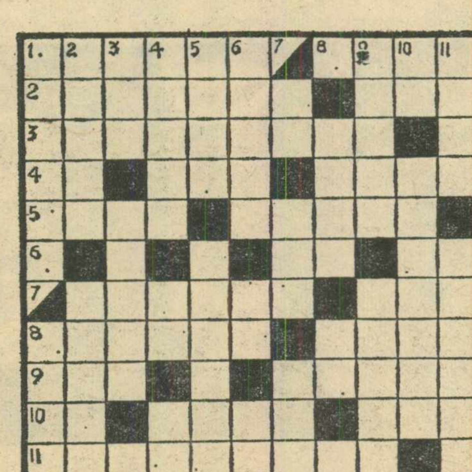
★

— Fratele meu realizează de fiecare dată 14 la sută.

— Unde lucrează, dacă nu vă supărați ?

— O, e sprinter!

EXPRESII

ORIZONTAL : 1. Negru de fum — Nu-i mare greutate 2. Umblă cu capul prin nori — A lăsa la o parte 3. Face din țînțar armăsar 4. Puse la punct — În familie — Marea cu sarea 5. Se reține... — dar nu se spune 6. Întîlnite la tot pasul — Aflate prin semne 7. Călcat în picioare — Lac... de apă 8. Pămînt desțelenit — Iubește pe toată lumea 9. Trag cu urechea — A face umbră pămîntului 10. Scrise-n taină — Abia-și mai încape în piele — Camilar 11. De la Ana la Caiafa (pl.).

VERTICAL : 1. Puse pe cai — Mai mult decît buni 2. Au o blană naturală — Îmi pare rău... 3. Ceartă nesfîrșită — Cu multă căldură 4. Vorbă multă — ...Sînt în toate mințile — Gene mari 5. N-ai ochi să-l vezi — Sînt la cuțite 6. I s-a urcat sîngele la cap — Te poftește uneori — Scoase din sărite 7. Cucerește — E în stare de orice — Nu-ți trece pragul 8. Trecut cu vederea — Raze de lumină 9. Unul care face spume... — E o aromă, nu alta (pl.) 10. Un atlas... găurit — Bagă bețe-n roate 11. Ține tot felul de cărți — Proasta creștere a copiilor.

Constantin BUTIȘCA

ALMA XX MATER

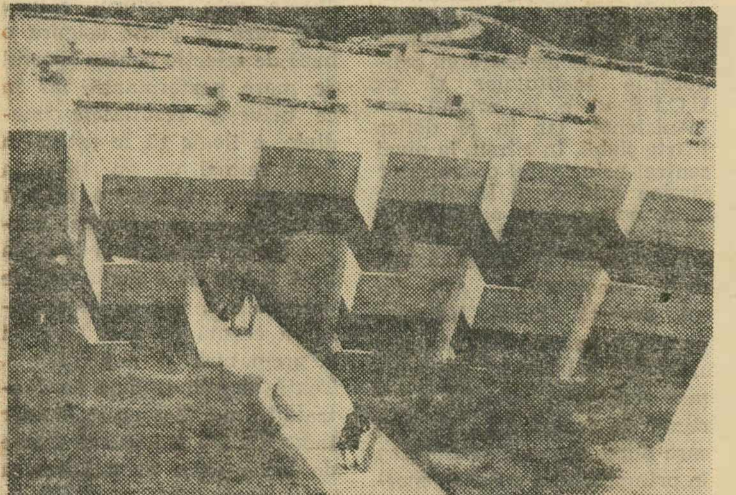
Urbino, centru cultural şi studenţesc italian

Urbino, oraşului lui Rafael şi al lui Bramante, e aşezat nu departe de Marea Adriatică, pe culmea unor coline rotunde şi uriaşe, asemeni cu acele care se pot vedea, printre ceţurile suave ale culorilor rafaeleşti, ca fundal al tablourilor cu madone şi cavaleri ale pictorului. Pare izolat de toate drumurile mari — antice şi moderne — ale peninsulei şi de departe are aerul unui complex de castele, peste care se ridică „perla Renaşterii", palatul ducelui de Montefeltro, trufaş şi luminat senior şi condotier ce-a ţinut în mînă la un moment dat, din acest colţ al Italiei, firele principale ale istoriei zbuciumate a secolului al XV-lea, epoca de aur a înfloririi renascentiste. Numele lui Rafael, al lui Bramante, al ducelui de Montefeltro, la curtea căruia au fost găzduiţi îndelung şi onoraţi după merit un Torquato Tasso şi un Montaigne, constituie blazonul spiritual al oraşului Urbino, aşezare ce nu trece azi de 25 mii de locuitori, dar devenită centru cultural italian de seamă prin Universitatea sa, fondată în 1506 şi numărînd în clipa de faţă mai mult de zece mii de studenţi, adică jumătate din populaţia totală a localităţii. Se poate uşor înţelege că întreaga viaţă, la Urbino, gravitează în jurul vieţii culturale şi studenţeşti, care în timpul cursurilor zumzăie ca un roi în jurul monumentelor de artă, al edificiului vechi (o parte a Palatului ducal, ce adăposteşte facultăţile de Litere şi filozofie, de Jurisprudenţă, de Pedagogie şi Institutul special de bellearte, pentru decoraţie şi ilustrarea grafică), ca şi al clădirii în care s-a născut Rafael, sediu al unei Academii internaţionale de studii de istoria artei, sau al Galeriei naţionale de pictură şi sculptură a ţinutului înconjurător Le Marche, căreia îi este dedicată aripa principală a Palatului ducal. Toate aceste aşezăminte de artă şi cultură atrag cercetători din toate părţile Italiei şi o populaţie studenţească provenind îndeosebi din regiunea ce porneşte de la sud de Veneţia pînă la Ancona.

Oraşul Urbino reprezintă unul din puţinele centre universitare italiene care, prin natura lucrurilor, fiinţează într-o localitate aproape exclusiv închinată culturii, păstrată neatinsă de secole, despărţită numai de centura masivă a zidurilor vechi de zona naturii vegetale ce-şi deschide întinderile deluroase infinite, pline de verdeaţă, începînd imediat de la uriaşele porţi medievale ale cetăţii, la puţine sute de metri distanţă în orice direcţie. Nu ai crede că acea suprapunere densă, parcă numai de palate şi turnuri, adunată pe o culme restrînsă de colină — aşa cum apare oraşul, văzut de la puţină depărtare — ascunde în realitate un complex de viaţă intensă, cu numeroase şi animate străzi, cu magazine, cafeuri, pieţe, plin de un trafic surprinzător de oameni şi vehicule motorizate şi colorat de larma unui tineret în mişcare. Şi nu poţi să-ţi dai seama cum, aproape de la înălţimea oricărui punct al oraşului şi, aş zice, de la fereastra oricărei vechi clădiri — ce păstrează peste tot patina vremii, în cărămizile specific apariscente din Urbino — poţi privi de-a dreptul în natură, în verdele semănăturilor şi pomilor care înfloresc sub cerul albastru al Mării Adriatice, presimţită undeva pe aproape în dosul culmilor de la orizont.

Viaţa studenţească din Urbino, grupată pe un spaţiu aşa de restrîns şi particular ca aspecte, are caracteristicile ei, tocmai fiindcă se desfăşoară permanent pe o dimensiune colectivă concretă. Oricît sînt de numeroşi, studenţii par a fi direct unii în raport cu alţii. Locuitorii oraşului, care în fond îi găzduiesc şi văd în ei sursa de vitalitate a localităţii lor, fac tot ce le stă în putinţă pentru a „funcţionaliza" propria lor prezenţă în raport cu desfăşurarea vieţii studenţeşti. Serviciile publice sînt organizate vădit spre a înlesni cît mai raţional cu putinţă necesităţile populaţiei studenţeşti, casele particulare amenajează, pe cît pot, spaţiile lor, distribuindu-le unei şederi cît mai comode şi corespunzătoare posibilităţilor de studiu, prin evitarea metodică a stînjenirii reciproce între familia gazdă şi studentul chiriaş tradiţional. Dar, fireşte, afluenţa crescîndă a studenţimii a adus probleme noi, cărora municipalitatea oraşului caută să le dea rezolvare, aşa cum caută să sprijine dezvoltarea instituţiilor universitare, în afara sprijinului de stat prea redus. De aproape douăzeci de ani în fruntea Universităţii din Urbino, ca rector, se află profesorul Carlo Bo, care — după o anterioară perioadă de lîncezire a vieţii culturale a oraşului şi a aşezămintelor universitare — a izbutit să creeze la Urbino un centru de efervescenţă spirituală. Personalitate de prestigiu naţional şi internaţional, prin activitatea sa în domeniul criticii literare, istoriei culturii, preocupărilor artistice, titular al catedrei de literatură franceză şi spaniolă, Carlo Bo uneşte funcţia de rector al Universităţii cu aceea de preşedinte al Academiei „Rafael" şi de preşedinte al Comisiei marelui premiu naţional de literatură „Montefeltro", ca şi de animator şi îndrumător al vieţii culturale a oraşului. Profesorul Bo administrează chiar patrimoniile funciare cu care este înzestrată Universitatea, spre a putea să se dezvolte pe o bază locală. Mulţumită acestui nou „duce de Urbino" spiritual, cum i se spune de localnici, în ultimii douăzeci de ani oraşul şi-a recăpătat o adevărată faimă în viaţa culturală şi universitară a Italiei, nu numai în ce priveşte nivelul intelectual şi academic, ci şi în privinţa modernizării edificiilor care trebuie să adăpostească buna funcţionare a studiilor şi prin crearea altora noi în folosul studenţimii. Recurgînd la colaborarea unuia din cei mai de seamă arhitecţi italieni contemporani, Giancarlo De Carlo, a fost sistematizată — respectîndu-i-se întrutotul vechile valori artistice şi arhitectonice — aripa Palatului ducal afectată Universităţii, spre a servi cerinţelor moderne ale învăţămîntului superior. Dar ceea ce merită a fi subliniat cu precădere şi ceea ce în prea puţine centre universitare italiene s-a realizat pe baza iniţiativei locale este construirea, din iniţiativa profesorului Carlo Bo, a unui modern colegiu destinat să adăpostească pe tot anul, cu întreţinere completă, pe studenţii cei mai buni de la toate facultăţile, în număr de aproape două sute. Este vorba de o construcţie funcţională a arhitectului De Carlo, foarte ingenioasă, în forma unui fel de fagure aşezat în coasta verde a colinelor pe care se ridică oraşul Urbino, cu camere individuale pentru studenţi, cu săli de masă şi de recreaţie, ca şi de spectacole, cu tot confortul şi condiţiile de studiu necesare unui asemenea aşezămînt.

Am avut prilejul să vorbesc în mai multe rînduri, în sala de conferinţe a acestui colegiu al Universităţii din Urbino, studenţilor italieni despre poezia şi literatura română. Rectorul Carlo Bo este un bun prieten al României. Prin interesul arătat ţării noastre şi din iniţiativa sa, împreună cu a Senatului universitar, s-au creat cursuri de literatură română la Facultatea de litere şi filozofie şi la cea de Pedagogie a Universităţii din Urbino, care mi s-au încredinţat prin chemare anuală în perioada de primăvară. Aceste prelegeri de literatură română clasică şi contemporană îmi oferă prilejul de a pune la curent pe studenţii Universităţii din Urbino cu realizările actuale în domeniul creaţiei poetice şi narative româneşti şi cu ansamblul cercetărilor critice şi de istorie literară noi. La cursurile de vară din luna august, de cultură şi limbă italiană, de la Urbino, am avut bucuria să obţin de la profesorul Carlo Bo, în fiecare din ultimii doi ani, cîte trei burse pentru tinerii români ce vor să adîncească literatura şi arta italiană şi de fiecare dată aceste burse au fost folosite de tineri scriitori şi de tineri cercetători români. Universitatea din Urbino se poate număra printre universităţile prietene ale ţării noastre, contribuind la dezvoltarea tradiţională a schimburilor culturale dintre Italia şi România.

Construcţie a Colegiului modern de la Urbino.

Dragoş VRÂNCEANU

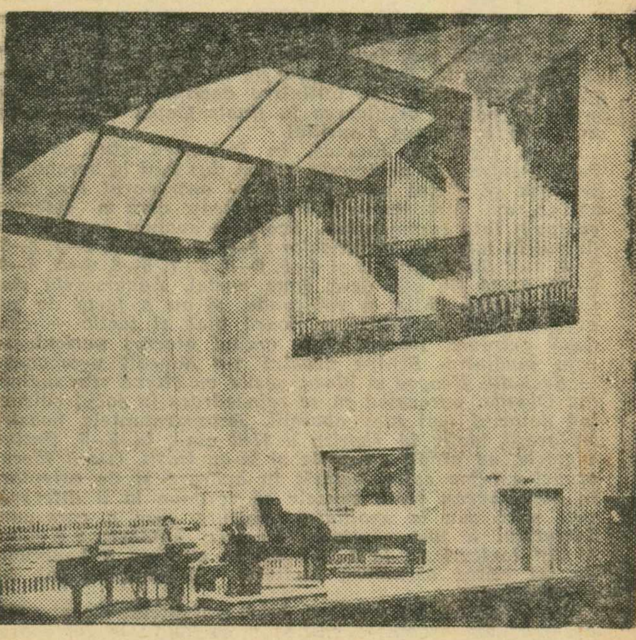
AGENDA INTERNAŢIONALĂ

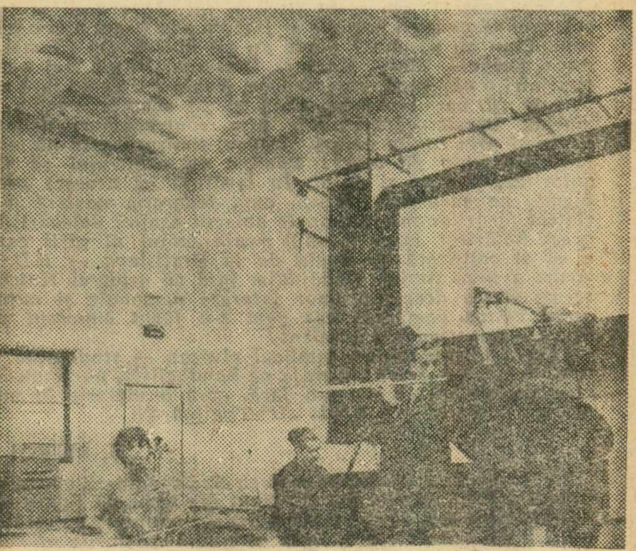

Intre 27 martie şi 5 aprilie se vor desfăşura în R. P. Mongolă, la Ulan Bator, lucrările celui de-al IX-lea Congres al Uniunii Internaţionale a Studenţilor. Din partea Uniunii Asociaţiilor Studenţilor din România participă la acest congres o delegaţie condusă de tovarăşul MIRCEA ANGELESCU, preşedinte al Consiliului U.A.S.R.

Delegaţia noastră a părăsit ţara joi, 23 martie, pe calea aerului.

Conservatorul Chopin

Modesta Şcoală dramatică creată în 1810 a fost embrionul celei mai vechi şi mai mari şcoli de muzică din Polonia, denumită azi Şcoala naţională superioară de muzică din Varşovia. În cursul celor 150 de ani de existenţă, printre profesorii celebri ai Conservatorului s-au numărat Stanislaw Moniuszko, Ignacy Paderewschi şi Karol Szymanovski. Lista elevilor începe cu numele celebru al lui Frederic Chopin, care între anii 1826—1829 a frecventat clasa de compoziţie a lui Josef Elsner, pe atunci rectorul şcolii. În actele Conservatorului se poate găsi şi acum o menţiune privitoare la acesta: „Chopin Frederic — aptitudini excepţionale, geniu muzical".

Cînd Polonia a dobîndit independenţa, în 1918, Conservatorul a devenit Şcoala superioară de muzică, iar în anii de după cel de al doilea război mondial a fost ridicat la rang universitar, căpătînd o deosebită dezvoltare. În prezent cei peste 500 de studenţi urmează cursurile a cinci secţii: 1) Compoziţie, teorie şi dirijat; 2) Pian şi orgă; 3) Vocal (cu specializare pentru operă şi operetă); 4) Educaţie muzicală (profesori pentru şcolile primare şi secundare); 5) Instrumente; 6) Punere în scenă şi regie muzicală, tehnicieni de sunet pentru radio, televiziune, cinematografie.

În locul clădirii distruse în timpul războiului a fost înălţată o nouă clădire de 66 000 metri cubi, care conţine, pe lîngă o mare sală de concert cu 550 locuri, o sală de muzică de cameră (200 de locuri), o sală pentru proiecţii de film (200 de locuri), un studiou de operă cu scenă, o sală de arte plastice şi educaţie fizică, 11 săli de cursuri pentru materiile teoretice şi alte 46 pentru exerciţii individuale, două studiouri de înregistrări, toate aceste încăperi fiind izolate acustic şi dotate cu instrumentele şi aparatura cea mai modernă.

Conservatorul din Varşovia a devenit, prin concertele orchestrei simfonice studenţeşti, ale orchestrei de cameră, ale corului şi numeroşilor solişti, o prezenţă vie în viaţa artistică poloneză. Numai în ultimii cinci ani au avut loc peste 300 de concerte, la care au asistat mai mult de 300 000 de auditori.

Fotoreportajul nostru vă prezintă două aspecte ale cunoscutului Conservator.

Haide „U“ !

CRONICA MICROBISTULUI

Dacă cineva se îndoieşte, chiar o clipă şi numai în gînd, că mîine după amiază se va mai putea auzi — pe stadioanele din Bucureşti şi Cluj — şi altceva decît tradiţionalul îndemn studenţesc, ţîşnit din zeci de mii de piepturi, înseamnă că e de-a dreptul ageamiu în materie de fotbal. Oltenii, aflaţi la al doilea dramatic derbi din acest retur, şi-au anunţat sosirea cu vagoane şi trenuri rezervate, cu autobuze speciale, cu lozinci, sirene şi tălăngi recondiţionate, aşa încît e mai mult ca sigur că vor reuşi să aducă în Capitală atmosfera de pe San Siro-ul craiovean. Personal, regret că alte îndeletniciri, profesionale, care mă poartă în aceste zile la Cluj, mă împiedică să fiu de faţă la marea confruntare a liderilor. Le urez însă succes băieţilor lui Robert Cosmoc şi, indiferent de rezultat, sînt convins că — după cele două meciuri ce le vor disputa consecutiv acasă — îi vom vedea din nou instalaţi în fotoliul I al clasamentului.

Haide „U“ ! se va auzi, evident, şi pe stadionul de sub Dealul Feleacului. Pe clujeni îi voi putea însă încuraja direct, aşa că nu mai irosesc aici spaţiul tipografic — şi aşa destul de restrîns.

M-ar bucura însă foarte mult dacă aş auzi Haide „U“ şi seara, la sală. Handbalistele de la Universitatea Timişoara susţin mîine aci întîlnirea decisivă — extrem de grea ! — pentru calificarea în finala Cupei Campionilor Europeni (Bratislava, 2 aprilie).

Ce-au făcut la Kaunas, în întîlnirea retur, se ştie : 7—10. Pentru alte amănunte, m-am dus luni la aeroportul Băneasa să discut cu fetele şi cu antrenorul lor. (Din păcate, am fost singurul bucureştean care a aşteptat echipa !) Iată ce-am aflat... Scorul a evoluat aproape tot timpul în favoarea sovieticelor : 0—1, 0—2, 1—2, 1—3, 2—3, 3—3, 3—6 (în repriza I) şi 4—6, 5—6, 5—7, 5—8, 6—8, 6—9, 6—10, 7—10 (în cea de-a doua parte). Adversarele sînt foarte înalte, chiar şi rubiconde, şi au o forţă de şut excepţională ; surprinzător, joacă bine şi tactic — cele două extreme, foarte bune, creînd atacuri periculoase prin învăluire. Echipa noastră s-a dovedit neomogenă — Sechelli, Neagoe şi Moşu, sosite cu cîteva zile înainte din Olanda, nereuşind să se reîncadreze în jocul colegelor datorită mai ales oboselii. Reprezentantele noastre au greşit tactic în repriza a II-a cînd, la 5—6, ţintind victoria, au grăbit atacurile şi le-au irosit. (Dacă făceau atunci un joc calm, hotărît în apărare şi de aşteptare în atac, aveau toate şansele să termine la o diferenţă mai mică sau la egalitate). Singura care a corespuns întrutotul a fost căpitana, Nemetz, autoarea a 6 goluri (4 din lovituri de la 7 m ; echipa adversă a beneficiat de tot atîtea asemenea lovituri). Al şaptelea gol l-a înscris Franz.

Care-i starea de spirit a reprezentantelor noastre ? Pe aeroport am organizat ad-hoc o anchetă : la întrebarea „Vă calificaţi ?“, am cerut fiecărei jucătoare unul dintre cele trei răspunsuri posibile — Da, Nu sau N-am nici o părere. Cum au răspuns? Şapte au zis hotărît Da (Nemetz, Anca, Sechelli, Moşu, Kaspari, Ciosescu, Niţu); trei n-au avut nici o părere (Franz, Neagoe, Neuhror). Toate însă au promis că vor lupta pe viaţă şi pe moarte pentru a măcina forţele adversarelor prin contraatacuri debordante şi prin multe goluri. Aşadar, timişorencele nu vor face economie de efort ! Rămîne ca arbitrajul să fie autoritar, prompt şi onest. În legătură cu această problemă, ne surprinde, totuşi, cum federaţia noastră n-a ridicat forurilor internaţionale obiecţii asupra delegării la acest hotărîtor meci a unui reprezentant al ţării care e ca şi calificată în finala de la Bratislava — R.D.G. Acum e prea tîrziu ! Nădăjduim însă că arbitrul Kutche se va ridica deasupra unor interese personale şi mîine seară se va comporta aşa cum s-a făcut cunoscut pe arena internaţională : excelent !

Şi mai nădăjduim că publicul clujean — studenţesc şi nestudenţesc — le va încuraja pe handbaliste, purtîndu-le, aşa cum numai el ştie s-o facă, spre o victorie la minimum patru goluri. Haide „U“-Timişoara !

G. MITROI

P.S. Cred că nu e departe vremea cînd cronicarii vor avea numai datorii faţă de Fotbal. Unul din semnele sigure ale acestei clipe atît de aşteptate a apărut miercuri pe stadionul „Parc des Princes“. Abia aşteptăm meciurile oficiale ale naţionalei, ca să dăm Cezarului...

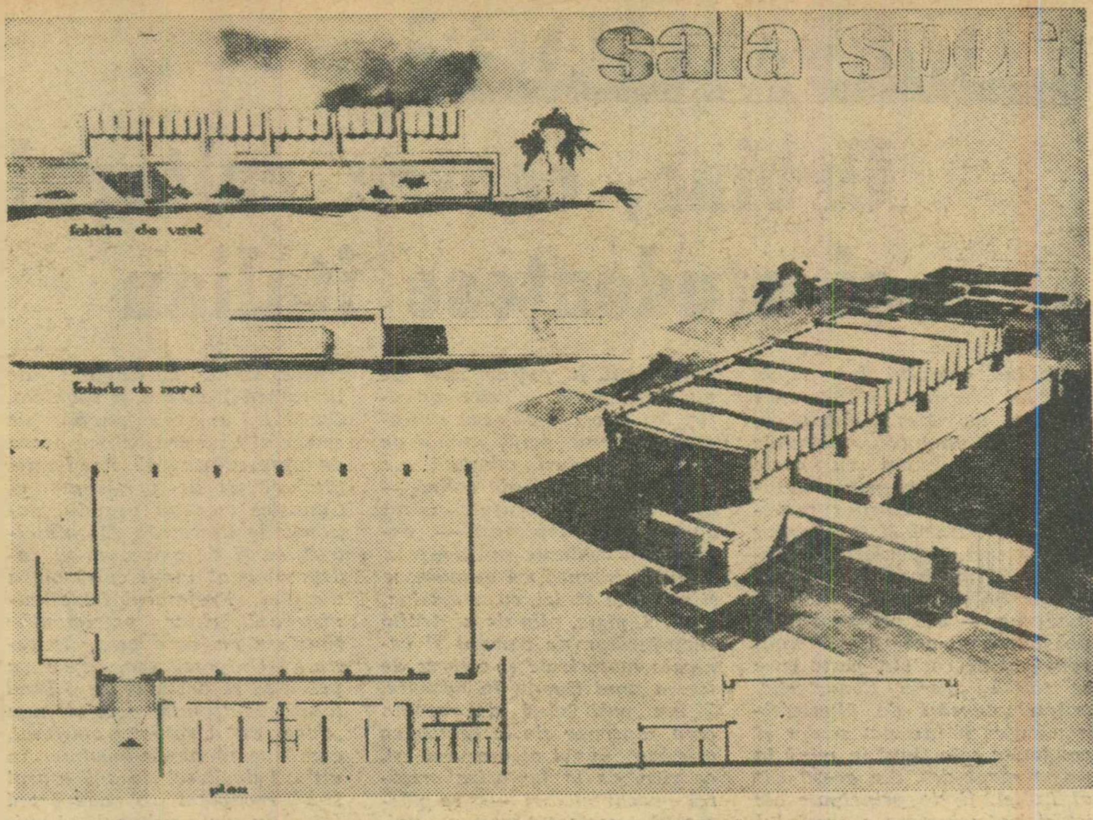
CURIER

Sport îndrăgit de studente, gimnastica artistică nu şi-a găsit încă locul meritat în ansamblul activităţilor sportive din ţara noastră. Cu atît mai lăudabile apar acţiunile organizate de unele dintre cluburile studenţeşti, ai căror specialişti au depistat şi selecţionat cu grijă numeroase talente din rîndurile studentelor în această ramură sportivă atît de dificilă.

În numai şapte luni, formaţia de gimnastică artistică a Universităţii bucureştene, înfiinţată o dată cu clubul, a obţinut rezultate de valoare, confirmînd strădaniile celor două antrenoare, Viorica Mocsoni şi Eliza Nedef — care au reuşit să pună în lumină valenţele estetice ale sportivelor din echipă. Ana Moţet-Cătineanu (maestră), Victoria Vîlcu (cat. I), Lia Hîrşulescu, Ileana Niculescu şi Cristina Hurezeanu sînt cîteva din componentele de bază ale acestei formaţii omogene, cîştigătoare a „Cupei primăverii“, competiţie orăşenească, şi ocupantă a locului secund în campionatul republican, la numai un punct de redutabila echipă a I.C.F.-ului.

Eforturile gimnastelor de la „Universitatea“ pentru ridicarea necontenită a măiestriei sportive, alături de sprijinul multilateral acordat de conducerea clubului, ne fac să credem că viitoarele competiţii le vor aduce noi satisfacţii. Deocamdată aşteptăm să le vedem la lucru în concursul universitar care va avea loc în primele zile ale lunii aprilie. Succes !

Victor RARES
Constantin FERENŢ

Sală de sport — proiect de Gheorghe BORCESCU

De ce au rămas cluburile studenţeşti în stadiul perspectivelor (II)

Am citit cu atenţie materialul referitor la cluburile universitare apărut în ultimul număr al „Vieţii studenţeşti“. Deşi foarte mulţi dintre tovarăşii care îşi exprimă opinia au perfectă dreptate, nu trebuie să tragem concluzia că mişcarea sportivă studenţească a regresat. Îmi permit această afirmaţie întrucît am viziunea de ansamblu a sportului universitar şi nu privesc realizările numai din unghiul de vedere al unui club sau centru studenţesc. Poate părea paradoxal, dar, deşi la nivelul unor centre universitare rezultatele au scăzut, la nivelul întregii ţări mişcarea sportivă a studenţilor a înregistrat un imens salt cantitativ şi a început deja să evolueze spre calitatea marii performanţe. Este adevărat că în unele ramuri sportive, mai ales cele de bază, atletism, gimnastică, nataţie, situaţia nu e roză deloc. Dar la baza acestei situaţii stau mai puţin condiţiile interne ale sportului studenţesc, cît condiţiile obiective datorită cărora aceste ramuri sportive sînt deficitare la nivelul întregii mişcări sportive a ţării. În condiţiile bazei de selecţie existente, oricîtă bunăvoinţă am avea, nu putem crea un mare performer în gimnastică, atletism sau nataţie în cei cinci ani de studenţie, la o vîrstă la care în aceste ramuri sportive începe de obicei regresul. Pentru remedierea stării de lucruri existente, trebuie respectată în primul rînd în toate centrele universitare măsura prevăzută la înfiinţarea cluburilor : existenţa unor secţii de gimnastică şi atletism în fiecare club studenţesc. În centrele universitare mari, sportivii de valoare din toate cluburile trebuie concentraţi în secţia unuia dintre cluburi, formînd o echipă capabilă să se întreacă de la egal la egal cu reprezentativele cluburilor militare sau sindicale. Ceea ce aş vrea însă să precizez este rolul pe care trebuie să-l aibă asociaţiile studenţilor în sprijinirea mişcării sportive universitare. Conferinţa a VI-a a U.A.S.R. şi dezbaterile care i-au urmat au subliniat importanţa muncii la nivel de facultate, ca verigă esenţială a tuturor laturilor activităţii de asociaţie. Menţionez că sublinierea e pe deplin valabilă şi pentru activitatea sportivă, unde asociaţiile studenţeşti din facultăţi trebuie să aibă în permanenţă iniţiativa propunerii şi organizării de competiţii, care să antreneze masa largă a studenţilor, cu sprijinul nemijlocit al catedrelor de educaţie fizică şi al specialiştilor din cluburile studenţeşti. Actualmente, munca sportivă din facultăţi e dusă uneori doar de catedrele de educaţie fizică, ceea ce explică randamentul scăzut al acestei activităţi. La nivelul institutelor există în general colaborare între catedrele de educaţie fizică, comisiile sportive ale asociaţiilor şi cluburi, pe cînd la nivelul centrelor universitare iniţiativele şi organizarea aparţin aproape exclusiv comisiei sportive a centrului, iar colaborarea atît de necesară cu conducerile institutelor şi cu U.C.F.S.-ul e în primul caz inexistentă, iar în al doilea foarte slabă. În sfîrşit, la nivel central principalul organizator rămîne Ministerul Învăţămîntului, colaborarea cu Comisia sportivă a U.A.S.R. şi cu U.C.F.S.-ul fiind cîteodată mai mult consultativă. Am făcut această lungă înşiruire pentru a arăta că la diferite niveluri ale ierarhiei universitare activitatea sportivă e dirijată de foruri diferite, fapt care duce, cred eu, la slăbirea în primul rînd a mişcării sportive de masă şi, implicit, a bazei de selecţie pentru cluburile studenţeşti. De aceea, consider absolut necesară extinderea colaborării între U.C.F.S., Ministerul Învăţămîntului şi asociaţiile studenţilor la toate nivelurile, bineînţeles cu rolul preponderent pe care trebuie să-l aibă fiecare din aceste foruri la un nivel sau altul. După cum cred eu, cluburile studenţeşti ar avea numai de cîştigat sprijinind cu specialişti competiţiile tradiţionale din facultăţi, organizînd demonstraţii cu cei mai buni sportivi din secţii, creîndu-şi astfel o bază proprie de selecţie. Personal consider că actuala formă de organizare a pornit de la o idee foarte bună şi corespunde întrutotul noilor condiţii existente în mediul universitar — respectiv creşterii rapide a numărului de studenţi şi de centre universitare. Existenţa cluburilor studenţeşti pe institute este singurul mijloc prin care se poate asigura o bază de selecţie pentru sportul de mare performanţă, iar în ce priveşte rezultatele imediate, e ilogic să le aşteptăm după numai un an, timp în care noua organizare abia a putut să se cristalizeze. Perspectivele sînt certe şi distanţa pînă la ele nu e mai mare de doi-trei ani, aşa că reorganizarea cerută de unii tovarăşi e prematură şi nejustificată. Toată atenţia trebuie concentrată în mobilizarea resurselor indiscutabile ale acestei forme de organizare, în înlăturarea unor impurităţi organizatorice moştenite, ce-i drept, de la vechile cluburi.

Titus DEAC
şeful Comisiei sportive a U.A.S.R.

COLEGIUL DE REDACŢIE

Redactor-şef : NICULAE STOIAN

Prof. univ. JEAN LIVESCU — adjunct al ministrului învăţămîntului ; acad. prof. GHEORGHE MIHOC ; acad, prof. N. PETRULIAN ; acad. prof. N. TEODORESCU ; conf. univ. CORNEL PACOSTE ; EMIL GHIŢULESCU ; NICOLETA TOIA — studentă; PETRE POSTOLACHE ; GHEORGHE MITROI — secretar general de redacţie ; FRED MAHLER

Tiparul : Combinatul poligrafic „Casa Scînteii“, Bucureşti. Redacţia : Str. Brezoianu, 13. Telefon : 14 02 15.